

Tilknyttet nettstedet **HVERDAGSNETT**

MAGASINET

– for deg som elsker krim og andre gode historier

Nummer 2 – APRIL 2026 | GRATIS

Tom Egil Skjeggerud:

Det som skulle være en helt vanlig kveld på byen, endte med håndjern og en anklage om blotting.



Julia Klausen:

– Ikke min mors datter



Tobias Strøm-Blakstad:

Fanget i kollektivet

VIVECA STEN:

I Åre slår idyllen sprekker og hemmeligheter kommer til syne

Hva leser du denne våren?



Forlagshuset i Vestfold
har noe for alle!

forlagshusetivestfold.no/nettbutikk



MAGASINET

Dette er et uavhengig, non-profit og digitalt magasin som fungerer som et tillegg til nettstedet Hverdagsnett.no. Formålet er å fremme spenningslitteratur, men magasinet inneholder også andre varierte temaer.

Forfattere og forlag sender ut frie lese-eksemplarer av bøker. Alle anmeldelser gjøres frivillig og helt uten kompensasjon.

Det hender jeg mottar testversjoner av produkter og spill, samt rabatter på arrangementer uten at det påvirker mine vurderinger.

Lesernes beste skal være i fokus!

Artikler og layout:

Anne Lise Johannessen
Hystadveien 90
3212 Sandefjord
Mob: 971 47 582
magasin@hverdagsnett.no



©Hverdagsnett

Innholdet må **ikke** gjenbrukes uten skriftlig tillatelse fra meg. For å dele artikkel, lag et utsnitt, og/eller legg inn link til publikasjon/artikkel.

Jeg tar intet ansvar for eventuelle feil i innsendte artikler, og annet innhold.

HAR DU MULIGHET TIL Å VÆRE INVESTOR?

Ta i så fall kontakt. Hvis du som leser liker magasinet, oppfordres du til å vippe kr 100,- til 97 14 75 82 for hver utgave du leser. Merk beløpet med støtte.

Påskekrim og leseglede

Det er noe eget med denne tiden vi går inn i nå. Påsken ligger foran oss, en høytid som for mange nordmenn ikke bare handler om kvikk-lunsj, ski og lange dager i solveggen, men også om det vi kanskje elsker aller mest: gode historier. Gjerne de som får pulsen til å stige litt ekstra.

For påsken er høytiden for krimbøker.

Enten du befinner deg på hytta, hjemme i sofaen eller et sted midt imellom, er det nettopp nå vi virkelig gir oss tid til å lese. Vi lar oss rive med av mysterier, karakterer og hemmeligheter som sakte avdekkes. Og akkurat det er også kjernen i dette magasinet.

I denne utgaven møter du blant annet en av Nordens store krimstemmer, Viveca Sten, som lar idylliske omgivelser slå sprekker og avslører hva som skjuler seg under overflaten. Du får sterke personlige historier, anbefalinger til bøker som holder deg våken langt inn i natta, og nyheter fra krimlitteraturens verden. Felles for alt er ønsket om å gi deg gode leseopplevelser, enten

du vil bli skremt, rørt eller bare godt underholdt.

Denne utgaven kommer også i en måned som betyr mye for alle oss som elsker bøker. 23. april markeres Verdens bokdag, en dag som hyller leseglede, forfattere og litteraturens kraft til å samle oss. Det er en påminnelse om hvorfor vi gjør dette. Hvorfor vi skriver, leser og deler historier.

For historier betyr noe.

De gir oss innsikt i andre menneskers liv, de utfordrer oss, og de lar oss flykte litt fra vår egen hverdag, enten det er inn i et mørkt etterforskningsspor, et intenst familiedrama eller en varm fortelling om håp.

Magasinet du holder i hånden er laget nettopp med dette i tankene. Et sted for deg som elsker krim, men også for deg som er nysgjerrig på alt det andre litteraturen har å by på. Et sted hvor både etablerte forfattere og nye stemmer får plass. Og attpåtil er alt gratis.

Så senk skuldrene. Finn deg en god plass. Og la deg forsvinne inn i historiene.

God påske

– og god lesing

Anne Lise Johannessen

<https://hverdagsnett.no/>

Innhold

Nr 2/2026

06

MIN NORSKE OLDEMOR VILLE VÆRT STOLT

Viveca Sten utforsker hva som får mennesker til å krysse sine grenser

12

LESEKROKEN

14

KRIMINELLE NYHETER

16

HUN BAR PÅ TO VERSJONER AV MOREN

Julia Klausen, datteren til Elisabeth Aaslie forteller sin versjon av saken.

22

TERNINGKASTET

24

BRANN SOM DRAPSVÅPEN

Myriam H. Bjerkli skriver om kvinner som mister livet i brann.

30

TANGENS NORSKE KRIM- HJØRNE

32

FANGET I KOLLEKTIVET

Tobias Strøm-Blakstad har skrevet en psykologisk og klaustrobisk pageturner.

36

HVORFOR ER VI SÅ BESATT AV TRUE CRIME?

38

LITTERATURNYTT

40

JON EWOS RUSLERIER

43

INGER SOFIES BOK- ANBEFALINGER

44

BOKPRATEN

Henriette Lunde har gitt ut boka "Hamsterhjul"

47

BLOTTEREN

En vanlig kveld på byen, endte med håndjern og en anklage om blotting.

48

DET SKJULTE DOBBELT-LIVET

Pseudonymet Arnar Vik skriver spennings-romaner med høyt tempo og tydelig realisme.

52

BOKTIPS FRA KRIM- DRONNINGA

54

BOKINSPIRATORENS SPALTE

56

ØYVIND H. SOLHEIMS LILLE HJØRNE



FØLG OSS PÅ INSTAGRAM:



Hverdagsnett | Anne Lise Johannessen
Bokanmelder, journalist og redaktør på eget nettsted, og magasin. Fokus på bøker, men også mye «hverdagslig».

FØLG OSS PÅ FACEBOOK:

<https://www.facebook.com/groups/457035166256040>



<https://www.facebook.com/Hverdagsnettmagasinet>

MELD DEG PÅ NYHETSBREV:

<https://www.hverdagsnett.no>



TikTok: @hverdagsnett



Forsidebilde:

Viveca Sten,
Julia Klausen og
Tobias Strøm-
Blakstad.
Fotokreditt er
nevnt i de enkelte
artiklene.



Dersom ikke
annet er nevnt, er
illustrasjoner kjøpt fra nettsidene Crea-
tive Fabrica og Dreamstime.

– Min norske oldemor ville vært stolt

Med røtter fra Norge og et liv viet til krimlitteraturen, utforsker Viveca Sten hva som får mennesker til å krysse sine egne grenser. Fra Sandhamns lyse sommerdager til Åres skarpe vinterlandskap lar hun idyllen slå sprekker – og lar hemmelighetene komme til syne.

Av: Anne Lise Johannessen | FOTO: Thron Ullberg og Eva Lindblad

Viveca Sten er utdannet jurist, men er nå krimforfatter på heltid. Hun elsker å tilbringe tid med sine tre barn og mann, og å stå på ski nedover bratte alpefjell. Hun liker også å reise, men den største lidenskapen er å skrive.

Viveca har skrevet en rekke bøker i seriene «Mordene i Sandhamn» og «Mordene i Åre».

Ryktene sier at det kommer en ny sesong i den sistnevnte serie, trolig høsten 2026 eller våren 2027. Foreløpig holder Netflix kortene tett til brystet.

Du hadde allerede en solid karriere som jurist da du begynte å

skrive. Når skjønnte du at krimforfatter var mer enn en hobby – at det var dette livet du ville leve?

– Det vokste frem gradvis. Jeg skrev parallelt en periode, men merket at historiene og forfatterdelen av meg tok mer og mer over, og i dag vil jeg nok si at jeg først og fremst er forfatter =)

Hvordan balanserer du det intense arbeidet med det å være mamma til tre og ha et godt familieliv? Har familien noen gang bidratt med idéer?

– Det handler om nærvær. Da barna var yngre, var det selvsagt mye

kaballegging for å få alt til å gå opp. Når jeg jobber, er jeg fokusert på det, og når jeg har fri, er jeg virkelig fokusert på det. Familien er virkelig mitt hellige rom der jeg får hente meg inn igjen. Barna mine har blitt mine trofaste testlesere, og mer enn én gang har jeg fått høre: «Sånn snakker ikke ungdommer.»

Hva er det med mord og mysterier som fascinerer deg – og som holder deg gående bok etter bok?

– Jeg vil si at det heller er karakterene rundt et drap eller en forbrytelse som fascinerer meg. Hva er det som får noen til å gå



imot sin egen moral og gjøre noe de vet er galt.

Viveca fikk sitt gjennombrudd med Sandhamn-serien, og bøkene er fortsatt elsket av lesere. Nicolai Cleve Broch spiller rollen som Alexander.

Hva synes du selv om at en norsk skuespiller spiller en av dine mest sentrale figurer?

– Jeg synes bare det er gøy. Nicolai er en dyktig skuespiller, hele teamet elsker ham, og han er en helt fantastisk Alexander!

Du har også skrevet en serie som

utspiller seg i Åre. Hvordan skiller de to universene i Sandhamn og Åre seg?

– Sandhamn er et landskap der lyset og skjærgårdens åpne vann dominerer. I sommersesongen fylles øya av båter, seilere og turister, og øyas overflate er vakker og innbydende. Men idyllen er ofte bare det første inntrykket — under overflaten ligger menneskelige bånd, gamle hemmeligheter og gamle konflikter som langsomt kommer for dagen når en forbrytelse skal oppklares.

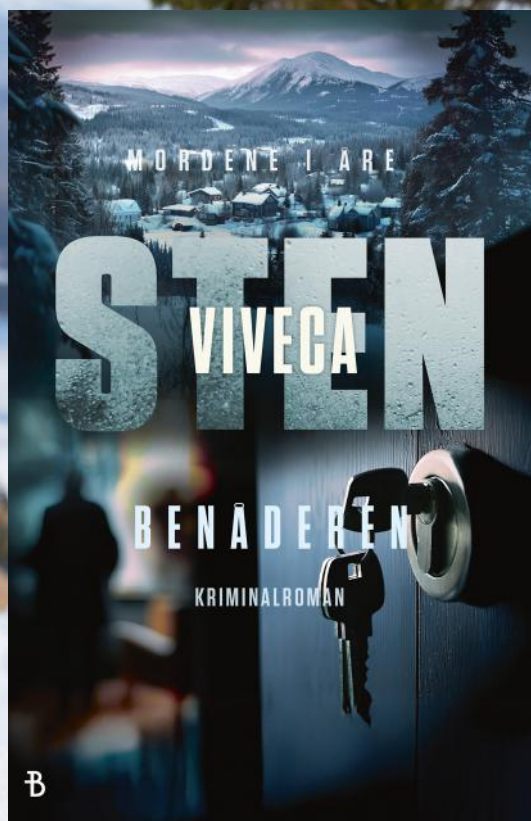
Åre, derimot, er fortsatt storslått og åpen i naturen, men miljøet preges av vinter, bevegelse på de

samme stedene og en mer påtagelig nærhet mellom mennesker. Der smelter relasjonene sammen når folk oppholder seg i de samme rommene og sammenhengene, noe som gjør at konflikter og konsekvenser skjerpes på en annen måte.

Åre ligger 16 mil øst for Trondheim, og er et populært feriemål for nordmenn på vinterstid. Da Viveca selv var på skitur der for noen år siden, falt hun og fikk et komplisert benbrudd, som tvang henne til å ta en pause fra skrivingen.

Hva skjedde?

– Jeg ble påkjørt av en annen skilø-



per og falt svært uheldig, og fikk et alvorlig benbrudd og et totalt ødelagt kne.

Hvordan påvirket det deg å skade deg akkurat på det stedet, og hvordan håndterte du situasjonen?

– Der og da var det først og fremst en fysisk påkjenning, og selvsagt også følelsesmessig. Jeg har fått en helt utrolig støtte fra familie og venner, leger og fysioterapeuter.

Jeg har jobbet ekstremt hardt for å komme meg tilbake til å kunne stå på ski i dag, og jeg er utrolig takknemlig for Åre-serien og for at jeg hadde et manus å skrive – det hjalp meg veldig mye å kunne fokusere på noe annet.

Du nevner at nordmenn ofte kjenner seg igjen i skiulykker. Hva er ditt beste eller mest absurde møte med nordmenn i løypa?

– Det må kanskje klassifiseres

som det beste i den absolutt verste situasjonen.

Da jeg ble utsatt for ulykken, var det en nordmann som stanset og hjalp meg. Han sørget for at jeg kom meg gjennom den timen det tok før redningsteamet nådde frem, og stoppet skiløpere lenger oppe i bakken slik at jeg ikke ble påkjørt av alle som var på vei ned.

Bakken var så bratt at en snøscooter ikke kunne ta seg frem, så redningsmannskapene måtte i stedet frakte meg ned i den store redningspulken.

Du hadde planer om å delta i Stafettvasan. Hvorfor er det så fristende med kombinasjonen ski og krim?

– Jeg er oppvokst med ski, så det har alltid vært en del av livet mitt. At det skulle bli krim i skimiljø, var nok mest en heldig tilfeldighet.

Tidligere i år kom den femte boka i Åre-serien, «Benåderen».

Hvorfor byttet du fra Sandhamn til Åre?

– Jeg har ikke byttet ut Sandhamn med Åre. Familien min har hatt hus i Sandhamn i over 100 år. Vi er der hver sommer. Nå har jeg imidlertid privilegiet av også å kunne bosette meg i Åre i tre vinter måneder, slik at jeg kan nyte min lidenskap for ski.

Jeg ser det som at jeg er bosatt tre steder – Sandhamn, Åre og Stockholm ⇒

Hva gjør Åre til et så spennende sted for kriminalromaner?

– Det er så ufattelig vakkert i Åre – men like raskt som solen skinner, kan stormen trekke inn. Det er noe med det raskt skiftende og sårbarheten som følger med det.

Hvordan var det å se karakterene og landskapet fra Åre-serien få liv på Netflix – og nå et globalt publikum?

– Det var et «pinch me»-øyeblikk. Å få se Clara og Kardo



tolke Hanna og Daniel var helt utrolig. Og så å få oppdateringene fra alle landene der serien klatret på listen hos Netflix – det lar seg egentlig ikke beskrive.

Har du vært involvert i innspillingen, eller følger du serien som en fan?

– Jeg er med på ulike måter i innspillingen, jeg er eksekutiv produsent for serien. Så jeg leser manus, kommer med tilbakemeldinger, deltar i castingen osv.

I tillegg gjør jeg alltid en liten skuespillerinnsats. I første sesong var jeg for eksempel kriminaltekniker på stedet ved det andre drapet.

Selvfølgelig følger jeg også serien som en fan – det er en helt fantastisk produksjon som jobber med serien, og å få ta del i det endelige resultatet er bare en fornøyelse.

Hva har vært den mest overraskende tilbakemeldingen fra seerne?

– Hvor universell historien har blitt, at den lå på topplistene i så mange land.

Det kommer en ny sesong. Kan du gi oss et lite hint om hva som venter?

– Ingen hint, annet enn at Carla og Kardo igjen inntar rollene som Hanna og Daniel

Forfatteren har faktisk norsk blod i årene. Hennes oldemor, Lagertha Brandt, kom fra Froen herregård utenfor Oslo.

I 1917 kjøpte Lagertha hus på Sandhamn sammen med mannen, Oscar. De to traff hverandre på 1890-tallet da de begge studerte i Dresden.

Har du besøkt Froen Herregård?

– Nei, det har jeg ikke gjort. Jeg har alltid hatt lyst til å se gården

der Lagertha Brandt bodde, og håper at det en dag blir noe av :)

Har du vurdert å legge en av bøkene dine til Norge?

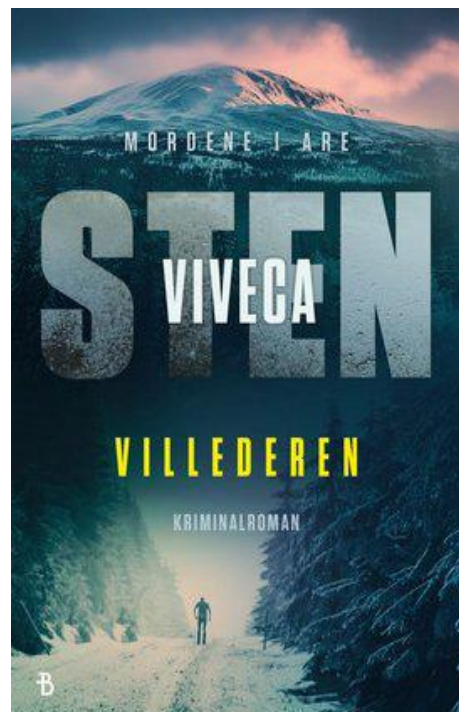
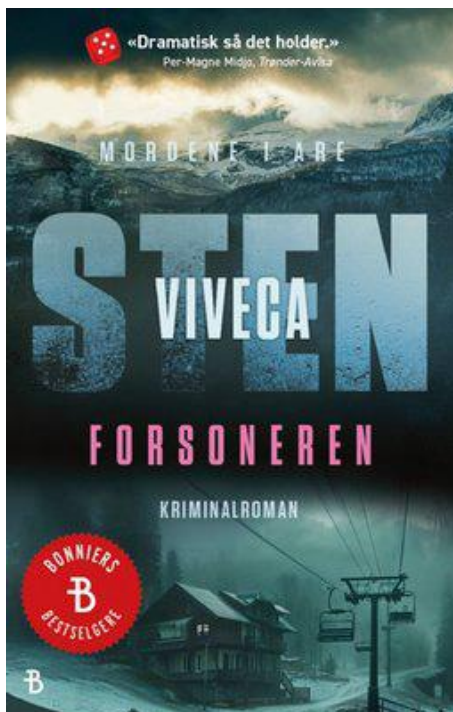
– Jeg er nærme Norge i «Dalskuggan», der en av karakterene bor i et lukket samfunn svært nær den norske grensen. Og i min nyeste bok, «Grenseoverskrideren», som ennå ikke finnes på norsk, har Norge en litt større rolle i handlingen :)

Hva tror du Lagertha ville sagt om at oldebarnet ble krimdronning?

– Jeg tror nok at hun hadde blitt ganske overrasket – og kanskje litt stolt. Jeg ser ikke på meg selv som en kriger på den måten, men jeg kjenner igjen styrken i å vite hvem man er og stå opp for det. Hvis det finnes en kobling, håper jeg at den ligger i fortellertradisjonen – å føre videre historier, erfaringer og perspektiver fra én generasjon til den neste. Og kanskje også i tanken om at kvin-

Foto: Niclas Vestefjell





ner, til alle tider, finner sine egne måter å lede på og gjøre stemmene sine hørt.

Hva tror du gjør krim fra Sverige så tiltrekkende internasjonalt?

– Svensk krim har en tradisjon for å kombinere spenning med ettertanke. For meg er det nettopp møtet mellom sterke karakterer, tydelige miljøer og spørsmål som berører samfunnet som helhet, som gjør at fortellingene oppleves som relevante langt utenfor Sveriges grenser.

Hvem har du selv latt deg inspirere av?

– For meg har den svenske krimtradisjonen alltid vært viktig. Jeg leste Maj Sjöwall og Per Wahlöö

tidlig, og tok med meg deres måte å forene realisme, samfunnsblikk og et troverdig politiarbeid på. Henning Mankell har også betydd mye, særlig i måten han lar miljøet og det menneskelige dybdeperspektivet bære fortellingen, ikke bare selve forbrytelsen.

Og nå, 25 bøker senere, har jeg blitt kjent med mange fine kolleger som jeg selvsagt også lar meg inspirere av.

Hvordan jobber du frem en mordgåte?

– Jeg jobber mye med en synopsis, nøster opp i hvordan jeg ser historien for meg. Jeg vet ofte hvordan den skal begynne og hvordan den skal slutte.

Har du noen faste ritualer før du skriver?

– Jeg pleier å lage en spilleliste til hver bok, musikk som inspirerer meg. Så hører jeg på den med en kopp te, og selvsagt med mange avbrudd for å kose med katten min Thetis.

Hva hadde du gjort hvis du ikke skrev krim?

– Hmm, godt spørsmål. Jeg tror jeg uansett ville ha gjort noe kreativt. Jeg holder en del foredrag, så kanskje jeg hadde gjort mer av det.

Hvem ville du helst vært inne snødd i en hytte med?

– Mannen min og katten min Thetis :)

Viveca Sten

Debuterte som forfatter i 2008 med krimromanen «Farlig farvann», første bok i serien som utspiller seg på Sandhamn i Stockholms skjærgård.

Hun er utdannet jurist, men jobber nå som forfatter på heltid, med over ti millioner solgte bøker.

Viveca Stens krimserie "Mordene i Åre" trollebinder lesere over hele verden og er oversatt til mer enn 40 språk, med over 10 millioner solgte eksemplarer. Nå er den femte boka i serien, "Benåderen" her, en serie der Sten bruker storslagen natur og sterke karakterer til å skape mordgater som fengsler leserne.

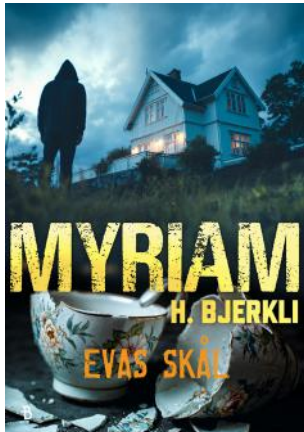
Noe annet du har lyst til å si?

– Jeg er så utrolig takknemlig for mine norske lesere. Takk for at dere vil følge Hanna og Daniel i Åre!

LESEkroken:

Myriam H. Bjerkli:

"EVAS SKÅL"



Boka er utgitt i 2026
hos Bonnier

Politioverbetjent Håkon Haakonsen bor nå i Bjerggata. Han er tilbake i full jobb, samtidig som hverdagen skal romme to stebarn, kjæresten Stella og hennes to barn.

Byen har nylig vært rammet av flere bybranner der eldre kvinner har mistet livet. Politiet oppdager at de alle har en dose sovemedisin i blodet. Håkon jobber med en teori om at brannene kan være påsatt, men ikke alle er enige med ham.

Han etablerer kontakt med den eldre nabo-kvinnen, Olga, og ber henne være forsiktig, og følge ekstra godt med.

Spenning som holder deg våken til langt på natt

Plottet er drivende og originalt. Historien fanget meg. Det er lenge siden jeg sluttet å lese på sengekanten, men nå gjorde jeg et unntak. Boka var også det første jeg tenkte på da jeg våkna.

Forfatteren er dyktig til å legge inn små, hverdagslige detaljer som gir historien tyngde og troverdighet. For oss Sandefjordinger er det dessuten flere gjenkjennelige elementer som gjør alt ekstra gøy.

Historien bygges solid opp, både med selve plottet og i privatlivet til Håkon. Denne gangen føler jeg vi kommer dypere under huden på ham enn vi tidligere har gjort. Jeg digger slutten.

Språket flyter godt og effektivt, uten unødvendige omveier.

Dette vil vi ha mer av, og det snart.

Josie Silver:

"EN KVELD PÅ ØYA"



Boka er utgitt i 2025
hos Vigmestad
& Børke

Journalist Cleo Wilder fyller snart 30. Hun reiser til en avsidesliggende øy utenfor Irland der hun skal nyte roen i en luksuriøs utleiehytte. Vel framme oppdager hun båten tilbake til fastlandet går kun en gang i uka, dersom været er ok. Det er langt mellom husene, og uværet bygger seg opp. Så får hun en ubehagelig overraskelse. Det er en mann i hytta, en amerikaner. Det har skjedd en dobbeltbooking. Ingen av dem vil dra. Hva skal de gjøre?

Det ender med at begge blir. Cleo lager hytte-regler og deler oppholdsrommet i to. Hun tegner en krittstrek og sier de skal forestille seg at det er en murvegg. De kan kun snakke sammen på kjøkkenområdet, som er felles.

Varm historie

Dette er en hyggelig og sjarmerende historie om to fremmede som må innrette seg etter situasjonen.

Første halvdel ble slukt i en jafs, så flatet den ut litt. Men ikke gi opp, for den tar seg opp igjen. Under det hele ligger en spennende, romantisk nerve.

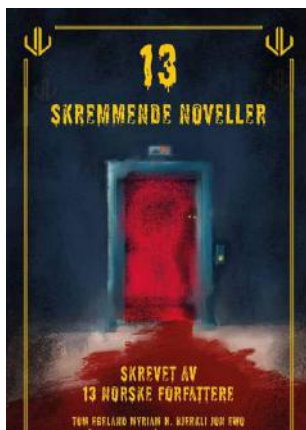
Selv om jeg elsker krim, så er det veldig deilig å krølle seg sammen på sofaen og drømme seg vekk i romantikk og feelgood, innimellom. Det er det lett å gjøre med denne boka.

Les den selv da vel.

Bokanmeldelser fra redaktøren. Les flere tips her: www.hverdagsnett.no

LESEkroken:

Diverse forfattere: "13 skremmende noveller"



Boka er utgitt i 2026
hos Forlagshuset i
Vestfold

De tretten novellene er skrevet av både etablerte forfattere og noen ikke så kjente forfattere. Boka ble laget i samarbeid med podkasten *Skrekk*.

Lengden på novellene er varierende, og etter min mening er de akkurat passe lange.

Ingen av novellene oppleves som kjedelige, men noen skiller seg tydelig ut. Jeg fikk raskt fire favoritter, nemlig "Psykologen" av Marit Kvamme Schanche, "Gjenferd" av Tor-Håkon Gabriel Håvardsen, "Purgatorium" av Tom Egeland og "Du og jeg, for alltid" av Christoffer Lamøy. Akkurat disse traff noe hos meg, et par av dem klarte til og med å lure meg litt, og handlingen sitter ekstra godt fast i ettertid.

Det er vanskelig å trille terning på en slik bok. Jeg vurderte derfor både 4 og 5. Konklusjonen kom da jeg tenkte at det ikke lenger er så mange novellesamlinger innenfor krim-/skrekksjangeren. Og når de først utgis, hender det at noen av dem er uinteressante. Det var det ikke her. Når det nå også snart er påske, noe som er perfekt for denne typen noveller, lar jeg terningen vippe over til en svak femmer. Her har du et flott tilbehør til påskeferien.

Kos deg med disse skumle novellene uansett om du sitter i solveggen eller hjemme i sofaen.

Jørgen Jæger: "NARRESPILL"



Boka er utgitt i 2025
hos Bonnier

Det er et fryktelig regnvær i Fjellberghavn, det verste uværet siden 1860. En eldre kvinne går ut av en bil, så blir hun stående og stirre, før hun rygger skjelvende mot bilen, og river til seg mobilen. Det ligger et lik på bakken.

Forviklingene oppstår da politiet kommer, og liket er borte. Ole er tilbake på jobb, og dras inn en sak med diplomater fra Eritrea. Saken kommer tett på han, siden hans egen adoptivdatter, Valentina, kommer fra Eritrea, og hun er villig til å gå langt for å finne lillesøsteren som forsvant da hun selv flyktet til Norge. Prisen er høy, og Ole og kollegaene får en krevende etterforskning.

Dramaturgien i «Narrespill» bygger på flere parallelle tråder som gradvis flettes sammen i et klassisk krimforløp preget av falske spor, økende spenning og et avslørende klimaks der bedrag og sannhet kolliderer. Det er få dødpunkter, og forfatteren skriver som vanlig godt og flytende.

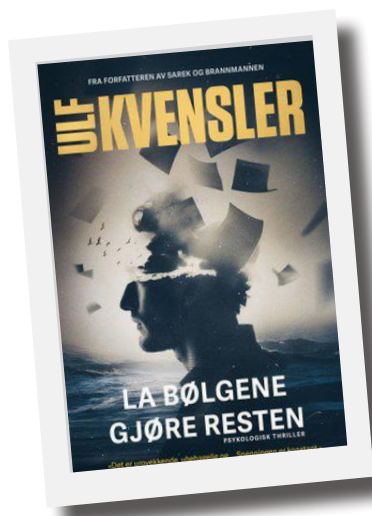
Jeg elsker bøkene om Ole Vik. Han er en folkelig og likanes kar. Jeg koser meg alltid masse når jeg leser om livet i Fjellberghavn. Det gjorde jeg også denne gangen, selv om jeg savner Marte, den varme og kloke kollegaen som ble kona hans.

Jeg synes plottet er smart og originalt, og både historien og løsningen er satt fint sammen.

Jæger leverer igjen en velskrevet, spennende og troverdig krim fra Fjellberghavn. Jeg gleder meg allerede til neste møte med Ole Vik.

Bokanmeldelser fra redaktøren. Les flere tips her: www.hverdagsnett.no

KRIMINELLE NYHETER



"LA BØLGENE GJØRE RESTEN" AV ULF KVENSLER

Marcus Andersson var en gang en lovende forfatter, men lever nå et stille liv som postbud, langt unna litteraturens rampe-lys. Da en gammel venn ber ham levere et manuskript anonymt til hans egen agent, virker oppdraget uskyldig – først og fremst som en vennetjeneste. Men det som i utgangspunktet er en hjelpende hånd, utvikler seg raskt til en intrikat vev av hemmeligheter, løgner og skjulte agendaer.

I en stadig mer urovekkende undertone bygger Ulf Kvensler opp en psykologisk thriller som setter leserens nerver på prøve.

Hvor mye kan man stole på menneskene rundt seg?

Hvem har makten i relasjonene vi tar for gitt?

Og hva skjer når fortiden begynner å kreve sin plass i nåtiden?



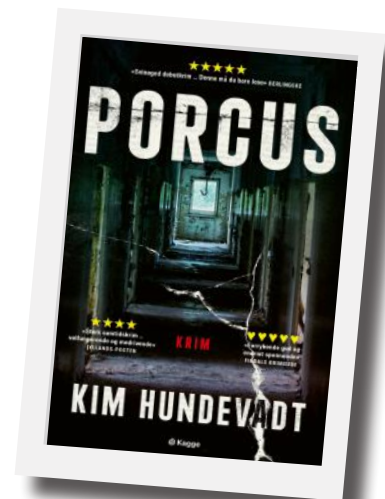
"MARIONETTEN" AV AINA SKOLAND

Andreas Rotvold blir funnet kvalt i sin egen seng. Regnskapsmedarbeideren levde et ensomt liv omgitt av smarthusteknologi, tilsynelatende med en digital robot som sin eneste venn.

For etterforsker Mo Assimi er dette hans første drapssak. Snart vikles han imidlertid inn i noe langt større: cyberangrep som lammer landet, en etter-søkt terrorist, og en fortid han helst vil legge bak seg.

Mo rammes av et nett av løgner, og kan snart ikke stole på noen. Hvem er venn og hvem er fiende? Og hvem trekker i trådene?

Marionetten er andre bok om Mo Assimi, en fortelling om vår tids skjøre balanse, om hvordan vår samfunns-kritiske infrastruktur kan bli lekeplass for fremmede makter, og om hvordan unge mennesker bærer på gamle år og likevel forsøker å finne sin plass.



"PORCUS" AV KIM HUNDEVADT

Danmarks største svinebonde har forsvunnet. En sen kveld ringer det på døren til journalisten Michael Moll. På dørmatten finner han en konvolutt med et bilde av svinebonden, en adresse i Nordjylland og teksten «Møt meg her i kveld».

Saken tar en vill vending når Moll kommer frem til adressen.

Han kan trekke tråder til både russiske kriminelle og radikale dyrevernavaktivister. Og hva verre er: hans egen 19 år gamle datter ser ut til å være involvert.

PET-agent Christiane Mielcke blir satt på saken. Det oppdages at journalisten sannsynligvis er mer involvert enn han vil innrømme. Imidlertid innser begge at de er avhengige av hverandre, og må ty til ukonvensjonelle metoder hvis de skal komme til bunns i saken. Det blir starten på seks dramatiske dager, som kulminerer i et makabert spill om liv og død.

KRIMINELLE NYHETER



"SVARTE HULL" AV SVEN PETTER NÆSS

Siri frykter for sitt liv. Eksmannen Richard er sluppet ut av fengsel etter å ha sonet tre år for grov vold mot henne. Da hennes overordnede blir funnet drept på jobben, forstår hun at hun trenger mer enn voldsalarm og besøksforbud for å være trygg. Siri hyrer den tidligere yrkessoldaten Amandeep Kaur for beskyttelse.

Men Amandeep har en fortid som er i ferd med å innhente henne. Samtidig som Richard løslates, ankommer en leiemorder Oslo. Oppdraget hans er å hevne et gammelt drap. Målet hans er Amandeep.

To kvinner jages av hver sin mann, politietterforsker Harinder Singh må jakte på dem begge



"MENNESKEDYRET" AV ANETTE HEMMING

En sen høstkveld forsvinner den kinesiske utvekslingsstudenten, Jia sporløst i Oslo.

Politietterforsker Oda Pedersen får saken. Sporene leder henne til universitetet og evolusjonsbiologien. Snart avdekker Oda et miljø der instinktene styrer og kun de sterkeste av oss har rett til å leve.

Samtidig holder den norske studenten Susanne seg i skjul med minner om en natt hun ønsker å glemme. Nå må hun søke dekning fra en mann, og fra sannheten om hva som skjedde den natten Jia forsvant.

Menneskedyret er en mørk og intens krim om begjær, skyld og det farligste dyret av dem alle: mennesket.



"FARTSBLIND" AV AGNES MATRE

Det er forsommer i Hardanger. En ung kvinne blir funnet drept i skogen overfor fergekaien i idylliske Tørvikbygd. Åstedet er merkelig rent for blod og andre spor, og det er åpenbart at hun er plassert der.

Hardanger er på denne tiden av året oversvømt av turister på gjennomreise, og det haster med å få kartlagt mylderet av mulige gjerningsmenn.

Da politiet får mistanke om at offeret er en ung prostituert kvinne fra Ukraina, snakkes det om henleggelse. Politistasjonssjef Bengt Alvsaker og det lokale mannskapet hans blir mer eller mindre stående alene om å ønske rettferdighet for den unge kvinnen.

Etterforskningen peker mot menneskehandel og prostitusjonsringer, mot rike finansfolk og ukjente bakmenn.

Så rettes søkelyset mot en fjorten år gammel norsk gutt fra området.

Hun bar på to versjoner av moren – nå forteller hun sin egen historie

Julia Klausen er datteren til Elisabeth Aaslie. Nå forteller hun sin versjon av saken i boka «Jeg er ikke min mors datter».

TEKST: Anne Lise Johannessen | FOTO: Kristin Svorte

I februar ringte jeg Julia Klausen, datteren til Elisabeth Aaslie, kvinnen som kalles Norges farligste. Da dommen mot Aaslie falt, var det mange som mente mye. Færre spurte hvordan det var å være barnet i historien. Nå forteller Julia (født 1994) med egne ord om oppveksten i skyggen av overskriftene, og om snillemamma og slemmemamma.

Nylig kom boka «Jeg er ikke min mors datter». I september kan du møte Julia på scenen under Krimfestival på Osterøy.

Jeg er hennes datter – men jeg er ikke henne

Julia vokste opp på Lund i Kristiansand, et lite sted hvor man gjerne tenker at alle kjenner alle. Hun er eldst i søskenflokket bestående av syv barn. De fleste har ulike fedre. Julia beskriver en oppvekst der rammene på mange måter var utydelige fra starten av. Barn påvirkes av foreldres

personlighet, væremåte og reaksjonsmønstre, sier hun, og i Julias tilfelle ble dette ekstra krevende fordi moren ikke klarte å være en trygg voksen. Julia beskriver moren som en skadet voksen, og peker på hvordan det har satt spor langt inn i eget liv. Ikke bare i barndommen, men også i møte med andre mennesker senere.

– Bare det å være barnet hennes, har vært veldig tøft, sier hun.

Likheten mellom dem er også noe hun ikke kommer unna. Hun ligner svært på moren utseendemessig, og det gjør at hun ofte blir gjenkjent av mennesker som ikke kjenner henne, men som likevel mener noe om hvem hun er.

– Dersom det bare hadde handlet om at folk tenkte mamma var pen, så hadde jo det vært hyggelig, men det handler jo om så mye mer. Det er veldig belastende å bli gjenkjent når folk sammenligner oss, forteller Julia.

Julia understreker at hun aktivt har måttet jobbe for å markere forskjellen.

– Jeg kan ikke gjøre noe med slektskapet, men jeg har ikke de samme verdiene som henne. Ofte sier man du er din mors datter, eller din fars sønn, og da handler det om hvor like dere er. Men jeg er ikke lik henne i væremåte, understreker Julia.

Et liv på flyttefot – uten trygghet

Da Julia flyttet hjemmefra, kunne det vært starten på noe nytt. I stedet ble det en fortsettelse av det vonde. Hun forteller om nye hjem som heller ikke var trygge, om mistriksel og om beredskaps-hjem som ikke fungerte slik de skulle. Ett av dem var preget av religion og skam, og hun beskriver hvordan hun som barn, allerede preget av oppveksten, reagerte med sinne og språkbruk som ikke ble møtt med forståelse.

Julias versjon

Foreldrene har ikke hatt mulighet til å lese denne artikkelen, eller å forsvare Julias påstander. Denne artikkelen gir uttrykk for Julias versjon.

Les for øvrig Elisabeth Aaslies versjon i boka «Løgner», eller i TV-serien «Jakten på Norges farligste kvinne», en serie hun senere har angret på at hun har medvirket til.

Forlaget har alle papirer som viser at volden det vises til er reell. Barnevernet har dokumenter, og flere vitner har tidligere meldt fra.

Innholdet i denne artikkelen har også blitt nevnt i flere saker som ligger på nett.



– Jeg bannet mye og oppførte meg ikke så bra. Det var der den ballen begynte å trille. Det er ikke rart hun har blitt sånn. Hun er sin mors datter, sa de.

Julia bodde også hos faren en periode, sammen med broren. Men heller ikke der fant hun trygghet. Hun beskriver også denne tiden som vanskelig, og med kommentarer som traff hardt.

– Hver dag fortalte han meg at jeg var kliss lik mamma, en tro kopi. Og så følte jeg ikke at jeg helt fikk innpass i hans nye familie.

For et barn som allerede strevde, ble dette særlig vondt. Uansett hvor hun befant seg, opplevde hun at andre plasserte henne i en bås. Den eneste som virkelig så henne, var mormoren.

Mommo var et anker

Mormoren, «mommo», ble et

avgjørende holdepunkt gjennom oppveksten. Julia beskriver henne som et anker, både i verdier og i kjærlighet, og som en person som ga henne noe hun ellers manglet: en opplevelse av ubetinget trygghet.

– Mormor ga meg en ubetinget kjærlighet, noe som ble helt avgjørende for meg. Det er hun som har gitt meg de verdiene jeg i dag bygger livet mitt på. Hun er med meg hver eneste dag, og jeg føler at jeg fører videre den tryggheten som hun utstrålte. Julia peker på at mange kan være bedre bestemødre enn mødre.

Mormoren mishandlet aldri moren, men hun hadde trolig sin egen utrygghet. Hun ble født i 1954, og var ikke særlig åpen om vanskelige temaer og hadde ingen fleksibel måte å møte ting på. Julia beskriver hvordan hun selv kunne være grense-

utfordrende i språket, noe som førte til reaksjoner.

– En gang sa jeg: «Mommo, du var helt sikkert en tiger i senga da du var ung.» Da ble hun så sinna.

Julia forteller at mormoren heller la lokk på ting enn å ta tak i indre problematikk. Morfaren var alkoholiker, og var ute av bildet før moren hennes ble født. Oldrefaren døde tidlig av hjerteinfarkt. Derfor hadde hverken moren eller mormoren noen mann rundt seg i oppveksten.

– Jeg opplevde at mormor var litt undertrykt, forteller Julia. Hun tar en liten pause før hun fortsetter. – Hun virket sjalu når jeg skulle andre ting, som å være sammen med Markus, mannen min. Både mamma og mormor slet med å forstå at jeg ville ha en relasjon til en mann.

Julia beskriver hvordan mormoren kunne ha vansker med å sette grenser for moren hennes.



– Mamma sier at alt i boka er løgn, “

Flere som kjente moren som liten har sagt det samme.

– Hva enn mamma ville ha, så fikk hun det. Istedenfor å ta kampen, ga mormor etter. Dette kan ha preget mammas utvikling. Hun var ikke god til å aktivisere oss, og det var heller ikke mormor med mamma da hun var liten. Så jeg tror nok mamma ble veldig utenfor, forteller Julia.

Ikke som andre familier

Julia skjønte ganske raskt at familien hennes var annerledes. Moren kunne forsvinne og Julia var mye hos mormor. Hjemme var alt kaos. Kontrasten var stor. Hos andre var det rent og ryddig.

– Hos oss var det så fullt med søppel at du ikke kan se det for deg. Det var helt forferdelig. Tissebleier og bind med størkna blod lå overalt, sier Julia.

I dag er Julias barndom offentlig kjent. Hun blir gjenkjent på gata. Hun beskriver det som rart, men også som noe hun ønsket. Noen synes det er flaut om det de strever med er synlig, men Julia er opptatt av å bryte tabuer.

– Jeg vil at barndommen min skal bli snakket om. Kanskje det kan hjelpe andre. Jeg fikk veldig mye diaré på den tiden, stress-relatert. Dette er jo ting som folk

vanligvis ikke snakker om, sier hun.

Samtidig kjenner hun på en ambivalens.

– Noen ganger skulle jeg gjerne bare vært Julia uten en historie.

Men det kunne gått galt. En periode var spesielt mørk, og hun ønsket ikke å leve lenger. Vendepunktet kom da hun møtte mannen sin. I dag har de vært sammen i femten år, og gift i elleve av dem.

– Han greide å bygge meg opp igjen, sier hun.

Bruddet

I den siste telefonsamtalen med moren, kom setningen som skulle bli avgjørende. Den ble et slags punktum. Julia gjengir ordene slik hun husker dem: Jeg har aldri slått noen, Julia. Og jeg har aldri drept noen.

For Julia ble det en bekreftelse.

– Hun har faktisk slått meg flere ganger. Da forsto jeg at hun kommer til å holde på sin versjon resten av livet. Selv om hun skulle kommet og sagt unnskyld, så er det ikke nok. Hun har faktisk ødelagt hele barndommen min. Og det kan ikke endres, sier Julia stille.

Julia sier at hun ikke kommer til å ta opp igjen kontakten. Selv om det er trist, opplever hun at

det ikke er mer å hente. Samtidig understreker hun at avgjørelsen om å bryte kontakten ikke handler om opprør eller sinne, men om et bevisst valg.

– Nå bestemmer jeg selv hva som er bra for livet mitt, og hva som er skadelig. Det er liksom et regnestykke, sier hun.

Spørsmålet om hvorvidt moren faktisk tror på sin egen versjon, er noe hun stadig vender tilbake til. Noen ganger tenker hun at det er tilfelle, andre ganger at det er en bevisst fordreining.

– Hun plukker ut deler av en historie slik at den setter henne i godt lys, forteller Julia.

Hun trekker fram et konkret eksempel som illustrerer dette. En episode som står i boka er da hun og broren kastet isoporkuler på bananfluer. Moren omtaler hendelsen som et morsomt minne, noe hun kan le av i ettertid. Men for Julia er det bare én del av historien.

– Mamma har ledd, spurt om jeg husker det og at det var så vittig. Men volden som fulgte i etterkant, nevner hun ikke, sier Julia.

Hun opplever at moren bare forteller halve fortellingen. Det skaper avstand, og er vanskelig å bygge bro over. Ellers mener Julia det er mange indiser på at moren



er skyldig. Som f.eks. episoden der moren raskt henter piller fram fra lomma, da undercover-agenten spurte hvordan man fikset dem. Kontrasten til Julias eget liv på den tiden er tydelig. Julia planla bryllup, og ville snakke om blomster. Moren hadde andre ting i hodet.

– Når jeg undersøkte blomstertyper, så lurte mamma på om venninna var politiagent eller ikke, sier Julia.

Tar ordet

Beslutningen om å skrive bok vokste fram over tid. Etter den siste samtalen med moren, lot Julia være å svare på morens oppringninger. Hun forteller at hun tilfeldigvis så en reklame for Stine Sofies stiftelse. Der sto det noe om voldsoffererstatning. Julia anmeldte moren, men saken ble henlagt. Moren hadde allerede fått lovens strengeste straff.

Så hva skulle hun gjøre for å bli hørt og trodd? Svaret kom etter hvert.

– Jeg ville skrive om det. Jeg sendte manuset på rundt 150 sider til Kagge og Gyldendal. Det tok to uker, så kontaktet de meg. Det var så gøy når de begynte å krige om manuset. Kagge kom til slutt med det beste tilbudet, forteller hun.

At boka nå er ute, betyr også at moren har fått tilgang til hennes versjon.

– Mamma sier at alt i boka er løgn, sier Julia.

Samtidig finnes det allerede en annen offentlig fortelling. En bok med tittelen «Løgner», samt en TV-serie, hvor moren selv har medvirket og fortalt sin historie. Julia reflekterer rundt det hun opplever som motstridende handlinger.

– Hun har jo faktisk deltatt, og sagt alle de tingene selv, så angret

hun. Da lurte jeg nesten på om hun er to personer på en måte, har to personligheter. For hva er greia? Hun er et lite mysterium av en person, sier Julia.

Som voksen har Julia lært seg å stå i følelsene på en annen måte enn før.

– Det er viktig å få fram til leserne, at selv om barndommen var vond, så er det ikke slik at alle dager bare var grå. Som voksen har jeg lært at hvis jeg har en skikkelig drittdag, en sånn dag da du bare vil ligge i senga, så er det helt greit.

Hun beskriver hvordan hun har lært å kjenne på følelsene i stedet for å skyve dem bort. Hun sier at det er viktig å la seg selv få være trist og sint i blant.

– Ikke pakk bort følelsen. For livet er vanskelig innimellom, for alle.



Foto: Privat

Slik vil hun selv gjøre det

Når Julia ser framover, er det særlig én ting hun har tenkt gjennom: hvordan hun selv ønsker å være som mor, og hvordan hun da skal forholde seg til sin egen historie. Hun sier hun har reflektert over hvordan hun skal fortelle om bestemoren deres. For henne er det ikke et spørsmål om hun skal være åpen, men hvordan hun skal gjøre det på en måte som gir barna trygghet. Samtidig er hun tydelig på rammene. Hun ønsker å formidle moren som et vondt minne, og bruke erfaringene aktivt i hvordan hun selv velger å være forelder. For Julia handler det om å gi barna noe annet enn det hun selv fikk: muligheten til å eie egne liv og ta egne valg.

Det finnes likevel en grense hun ikke er villig til å fire på. Dersom barna skulle ønske kontakt med

mormoren, vil hun gjøre det hun kan for å forhindre det.

– Jeg vet hvor farlig det er, sier hun.

Erfaringene har gjort henne opptatt av å bryte skam, særlig rundt det å få hjelp. Hun trekker fram hvordan det tidligere var tabu å gå til BUP, og hvordan slike holdninger fortsatt kan hindre mennesker i å søke den hjelpen de trenger.

– Det er ikke flaut å gå til BUP. Alle kan ha behov for hjelp med noe, understreker hun.

Når hun ser tilbake på seg selv som barn, er det én beskjed hun skulle ønske hun kunne gitt. Hun ville fortalt barnet hun var, at det hun sto i ikke var hennes skyld. At det hun opplevde, og reaksjonene hun hadde, var helt normale. Den gangen trodde hun at det var hun selv det var noe galt med. Hun peker på hvor viktig det er å få bekreftet at det ikke er ens

egen skyld, og hvordan slike ord kan påvirke selvfølelsen.

– Kanskje kunne det gjort en forskjell. Kanskje kunne det gitt lille Julia en sterkere tro på seg selv tidligere, sier hun.

Avslutningsvis forteller Julia hvor glad hun er for å få oppmerksomheten rundt boka. Hun er spesielt glad for at hun dagen før dette intervjuet ble nominert til Sørlandets litteraturpris.

– Nå har jeg fått en tydelig stemme fordi det er mennesker som har tatt meg på alvor. Folk som har gitt meg muligheten for at jeg kan fortelle min historie. Det betyr mye for meg. Jeg håper jeg kan inspirere andre til å fortelle sin historie, eller oppsøke hjelp, så de kan redde seg selv, avslutter hun.

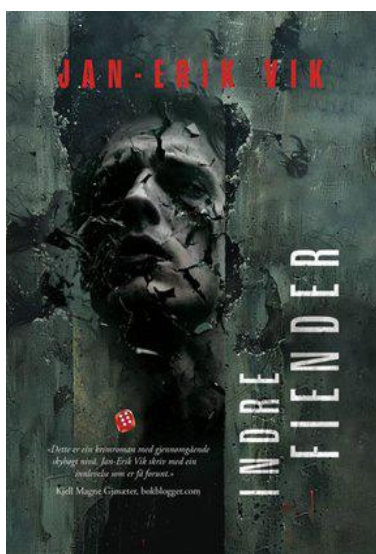


Terning- kastet



"Indre fiender"

av Jan-Erik Vik. Forlagshuset Vest, 2026



Dette er ein krimroman og bok nr. 3 i serien om politimannen Emil Ribe.

Språket er imponerende og dialogene flyter sømløst gjennom heile boka. Det er få eller ingen kjedelige partier og ein finn mange interessante karakterer som skaper fine motsetninger.

Det er fine kapitellengder med gode cliffhangere som held på spenninga og gir meirsmak til å lese eit kapittel til.

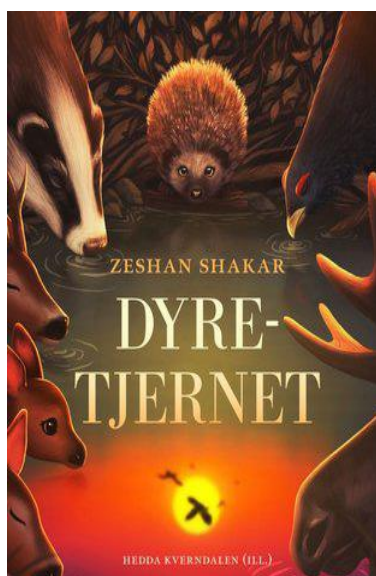
Den er intens og spennende på så mange plan. Frå det psykiske aspektet til etterforskning og konfrontasjoner.

Det er mange spørsmål som dukker opp, og forfatter klarer å svare truverdig og realistisk på alle.

Dette er ein krimroman med gjennomgående skyhøgt nivå.

"Dyretjernet"

av Zeshan Shakar, Bonnier, 2025



Dette er ei barnebok som handler om dyr og natur, og passer for born frå 5-6 år og oppover.

Sjølv om historia er spennende, informativ og lærerik, så kjem ein ikkje unna dei fantastiske illustrasjonene. Dei er eit blikkfang av dei sjeldne, og skaper ein heilt særegen stemning til historia. Det er slik at ein nesten har lyst til å rive ei side ut av boka og henge den rett på veggen i ei ramme. Her er det berre å ta av seg hatten for det illustratør Hedda Kverndalen har skapt.

Det er kapitellengder som er skreddersydd for høgtlesing. Her har forfatter og redaktør tenkt på det meste, og alt ligg til rette for ei inkluderende og samlande lesestund.

Den tar opp klimautfordringer og moralske valg på ein lettlest og snedig måte utan at det er belærende eller påtvunget.

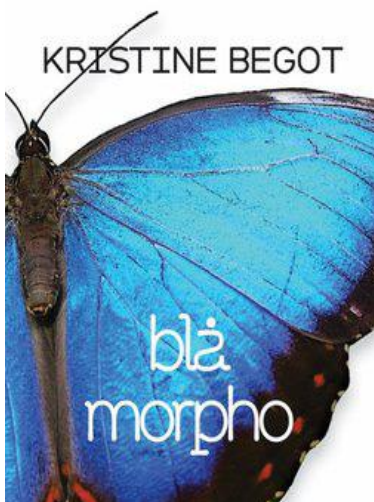
Dette er ei bok som heile familien kan ha glede av.

v/Kjell Magne Gjøsæter

<https://bokblogger.com>

"Blå morpho"

av Kristine Begot. Sirkel, 2026



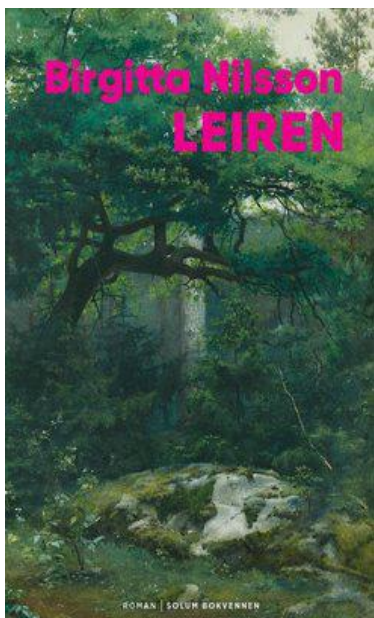
Dette er ein roman i dagbokformat som er basert på ein sann historie. Tematikken i boka er forhold, psykisk mishandling og narsissisme.

Det handler om følelser, følelser og følelser. Det er likevel beundringsverdig at ein ikkje føler at forfattar gjentar seg sjølv. Det er fascinerende å lese for det er nemlig ein progresjon i ein stillstand.

Det er sterke følelser i sving, og få er betre enn Kristine Begot til å setje ord på smerten og fortvilelsen. Med gode verkemiddel og eit billedlig språk, så er dette ein roman som gjer inntrykk.

"Leiren"

av Birgitta Nilsson. Solum Bokvennen, 2025



Dette er ein roman som handler om flukt, ensomhet og å måtte omstille seg når uventede situasjoner oppstår.

Romanen er skrevet i eit roleg tempo og i eit litt gammelmodig språk. Ein kan formelig sjå scenene utspele seg i svart/kvit format med eit litt hakkete bilete. Det er noko melankolsk og sørgmodig over det heile, men samtidig er det ei lita strime av håp. Håp om ei framtid. Håp om lysare tider.

Boka er i eit lite format og det er relativt korte kapitler. Dermed føles den som ei lesevennlig bok, og tidvis innehar den eit fint driv og ein progresjon som gjer til at ein gjerne les eit kapittel og to ekstra.

Det er ei historie som byr på følelser, mot og mismot, svik og usikkerhet.

Birgitta Nilsson har klart å gjenskape datidens miljø på ein fengende måte og har ei interessant vinkling på historia.

BRANN

som drapsvåpen

Myriam H. Bjerkli er nå aktuell med «Evas skål», en krimroman der eldre kvinner mister livet når husene deres brenner på natta.

TEKST OG FOTO: Anne Lise Johannessen

Jeg møtte forfatteren på Halvorsen bakeri i Sandefjord, som også har fått plass i romanen.

I Evas skål drepes eldre kvinner i brann. Hvor kom ideen fra?

– Jeg begynner å skrive, så kommer idéene etter hvert. Ganske tidlig skjønte jeg at dette kom til å bli en bok med eldre kvinner i hovedrollen, og det var morsomt å bli kjent med livene deres. Men at flere av dem dessverre skulle omkomme i brann, det visste jeg ikke da jeg startet.

Historien begynner med at Håkon Haakonsen møtte nabokona, Olga på 83 år. Hun klaget over at noen hadde brutt seg inn på soverommet hennes. Håkon trodde egentlig det var en dement dame som snakket. Og så spant jeg videre på det. Var det hun fortalte sant? Eller var hun virkelig dement?

Har du selv et forhold til eldre kvinner som har påvirket historien?

– Jeg hadde en mormor jeg besøkte ofte som barn og var veldig glad i. Hun var en klok dame som var viktig for meg under oppveksten. I dag virker det som man ser på eldre som en byrde. Spesielt eldre damer blir nesten usynlige, man ser dem sjelden i debattprogrammer og ellers i offentligheten. Dette synes jeg er veldig synd, for mange av dem sitter på kunnskap og livserfaring som vi har bruk for.

Håkon har også hjerte og respekt for eldre kvinner. Han bodde jo i mange år alene sammen med moren sin, før hun havnet på Nygård sykehjem. Mine egne følelser for mormor, speiles nok i Håkons forhold til moren, og i denne boken, også til nabodama Olga.

Hva fascinerer deg med ild som virkemiddel i krim?

– Jeg nevner et barn i boka som kunne sitte i timevis og stirre inn i flammene på peisen. Et sånt barn var jeg også. Flammer er kjempeskumle, vakre og veldig, veldig fascinerende.

Tror du leserne opplever ofrene annerledes enn om de hadde vært yngre?

– Jeg vet ikke. Det må nesten leseren får svare på selv. I krimlitteratur generelt er jo ofrene gjerne unge, ofte barn eller yngre kvinner. Og jeg har jo drept min andel av begge deler i tidligere bøker... Kanskje det var derfor jeg fant det så inspirerende å skrive om eldre damer denne gangen? Men eldre folk er selvfølgelig like forskjellige som de som er yngre, de er ikke en ensartet gruppe. I «Evas skål» treffer vi flere eldre kvinner, og de har





både forskjellige bakgrunn, interesser og helsetilstand. Noen er dårlig til beins, noen er demente, andre er kognitivt helt friske.

Har arbeidet med Evas skål gjort deg mer bevisst på din egen sårbarhet?

– Kanskje mer den sårbarheten som følger med det å bli eldre? Jeg har selv en mor som er på sykehjem. Det å se både henne og de andre pasientene der, gjør meg nok litt ekstra oppmerksom på alderdom og utfordringer det kan medføre. Alt vi på et vis mister på tampen av livet, både fysisk og psykisk. Det er mye trist.

Hva skjer med Håkon i denne boka?

– Det brenner ned en rekke hus der det bor eldre damer, og han blir urolig for at brannene ikke er uhell, men påsatt. Etter hvert blir han også bekymret for at noe skal

skje med denne eldre naboen, som han har begynt å sette pris på. På privaten bor han sammen med Stella. Hun er nå blitt kjæresten hans, men han er nok litt i tvil om veien videre.

Er han mer sårbar nå enn før?

– Ja, på et vis er han det. Han har passert femti og føler seg nok ganske overveldet, med ny samboer, et hus som skal pusses opp, undulater, katt, barn og bonusbarn. Som politi har han blitt dyktigere i løpet av disse ni bøkene, men han er kanskje også blitt litt mer motløs? I tillegg har han mistet flere av dem som står ham nær. Damene hans dør jo.

Hvilke planer har du for han videre?

– Jeg er allerede i gang med den neste boka, bok nummer ti. Håkon er selvfølgelig med, men jeg er redd han også denne gangen får en

rekke utfordringer, både privat og i jobbsammenheng. Det er fremdeles tidlig i skriveprosessen, så det meste kan skje ...

Har du noen gang vært redd for at fantasien din er mørkere enn du selv liker å innrømme?

– Nei, jeg har aldri vært redd for min egen fantasi, for meg er den jo helt normal. Om noe, så har jeg hatt stor glede av den, det blir aldri kjedelig når man stadig har «film» i hodet. Lenge trodde jeg at alle andre også hadde det slik, men nå har jeg jo skjönt at vi er forskjellige, også der. Og fantasien min var nok enda mørkere da jeg var ung, enn det den er i dag, jeg har blitt mykere :)

Finnes det en grense for hva du ikke vil skrive om?

– Tja, jeg har vel allerede skrevet om temaer noen kanskje mener man ikke burde skrive om, men



jeg tenker at man kan skrive om det meste om man gjør det på en respektfull måte. I tillegg, nesten uansett hva man fantaserer fram, så skjer det ting i virkeligheten som er enda verre ... Det eneste jeg ikke ønsker å skrive om er andres liv, altså bygge en fiction-historie tett opp til andre levende menneskers liv, i hvert fall ikke uten å først å ha fått tillatelse til det. Jeg ønsker ikke å såre eller trække på mennesker, og jeg har uansett mer enn nok å hente fra i fantasien.

Hva skjer med deg når du står her nå, på et sted du har brukt som åsted?

– Jeg får nesten litt dårlig samvittighet, for jeg synes Bjerggata er en veldig vakker gate, full av sjarmerende, eldre trehus. Jeg håper virkelig at det aldri brenner der i virkeligheten. Når det er sagt, husene i boka mi er selvfølge-

lig ikke identiske med husene i virkeligheten. Jeg har tatt meg kunstneriske friheter, for jeg vil ikke brenne ned hjemmet til noen.

Når du velger et sted som dette, hva ser du først – stemningen, detaljene, eller forbrytelsen?

– Når jeg skriver, så starter det alltid med personene, det er rundt dem ting skjer. Når jeg blir kjent med karakterene, så bygger jeg videre på det. Hva skjer med dem, hva har de å skjule? Hvorfor gjør de tingene de gjør? Hvem er de egentlig, hva frykter de? Slikt er det gøy å grave i. Plott og åsted kommer som regel til etter hvert.

Hvis Håkon hadde stått her sammen med oss nå, hva ville han lagt merke til som ikke vi ser?

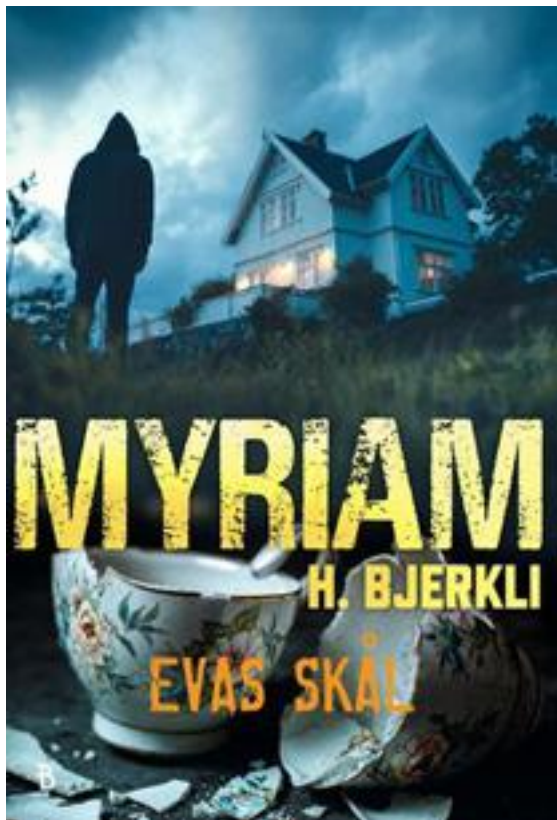
– Han er jo politi, så om han hadde vært på jobb ville han nok sett enda flere detaljer enn meg.

Han vil nok også vurdere detaljene på en annen måte, fotspor i snøen, en feilparkert bil. Et brev som stikker opp av en halvåpen postkasse ...

Jeg leser stadig om forfattere som misliker AI. Tror du skepsisen mot AI handler mest om kvalitet, eller om identitet og eierskap til det kreative?

– Skepsisen skyldes nok kanskje mest frykten for å miste identitet og eierskap, for kvaliteten blir bedre i lynfart. Det kan allerede være vanskelig å bedømme om et bilde, en bok eller et musikkverk er skapt kunstig eller av et menneske. Det som skremmer meg mest er nok at mange yrkesgrupper kommer til å bli overflødige, og at endringene skjer så fort. Det er både en skummel og veldig spennende utvikling.





Kan AI være et nyttig verktøy i research eller idéfase?

– Absolutt. De fleste av oss bruker allerede Google eller AI nærmest daglig, uten at vi nødvendigvis tenker over det. Vi spør chat-automater i nettbutikken om hjelp, vi chatter med banken, vi googler oss fram til ting vi lurar på. Alt det er jo varianter av kunstig intelligens. Så det er ingen tvil om at det er verdifullt, men det fører også med seg en del nye problemstillinger. Svarene vi får er jo hentet fra noe virkelige mennesker har skapt eller delt, uten at de blir kreditert for det.

Hva med AI for å lage forsider?

– Der er det jo en diskusjon på gang. Noen ønsker ikke bruk av AI i det hele tatt, mens mange grafikere bruker det allerede som støtteverktøy, så det er en glidende overgang. Ting endrer seg, du bruker for eksempel et digitalt kamera og en diktafon akkurat nå, det var også ganske utenkelige hjelpemiddel da jeg var ung. Om noen år kommer vi antagelig knapt til å tenke over om ting er skapt kunstig eller av mennesker.

Det betyr at mange kreative mennesker mister jobben, og det er kjempetrist. Og på et eller annet vis må vi få laget et lovverk som beskytter de opprinnelige skaperne av åndsverk, slik at det ikke går å stjele vilt. I tillegg synes jeg at vi mister mye av verdien i kunst. Nå er det KI-programmer som tilbyr deg å lage en hel bok på under fem minutter, og på bl.a. Amazon finnes det rikelig med eksempler på bøker laget av AI. Det er godt mulig at noen av dem er gode, men jeg personlig ville følt det som juks.

Hva får deg til å begynne på en ny bok, hver gang?

– Jeg elsker å skrive, og historiene og menneskene jeg har skrevet om tidligere lever på et vis videre i meg. Håkon er nesten blitt en god venn, og jeg har mer å fortelle om ham og det som skjer rundt ham. Jeg er allerede i gang med neste bok, og den starter ganske så dramatisk. Jeg tror jeg vet hvordan den slutter også, men det hender ofte ting endrer seg underveis. Startfasen er uansett alltid kjempesøy.

Når vet du at en historie er verdt å bruke et helt år av livet ditt på?

– Vet man egentlig noen gang det? Det kommer nok helt an på hva man tenker på som verdi. Økonomisk kunne jeg helt klart tjent bedre på veldig mye annet, men jeg synes det er gøy å skrive, for meg er det viktig. Verdien i en større sammenheng kan man sikkert diskutere, jeg er bare en «profesjonell løgner» som sitter og dikter opp historier. Jeg redder ikke menneskeliv, er ikke ambulansefører eller med i Leger uten grenser. Uansett, for meg er det verdt det.

Hva håper du at leserne dine aldri slutter å forvente av deg?

– Jeg håper jeg aldri får høre at jeg kopierer meg selv. At jeg skriver den samme boka om og om igjen. Jeg kunne sikkert gjort det lettere for meg selv om jeg fulgte en mal, men jeg håper at jeg til en viss grad greier å overraske leserne underveis. At alle bøkene mine framstår forskjellig. Og selvfølgelig; at de er spennende!

Ørjan N. Karlsson: ”DET LEVENDE MØRKET”

GROTESKT SPENNENDE BLODBAD

Gyldendal 2025 | Terning: 5



Guffen, creepy og til tider grensesprengende og skrekkinngytende krim fra det høye nord gjorde at jeg jeg nesten fikk buksevann til tider.

*Her har ikke forfatteren spart på de mørkeste fargene i paletten.**

Ørjan Karlssons fjerde bok i Jakob Weber-serien er kanskje det mest voldelig, groteske og blodige marerittet vi har lest i norsk krim siden Øystein Wiiks glansdager. Det er det jeg kaller et «Keplersk frieri». Et ønske om å trekke til seg lesere i Lars Kepler-sfæren. Slikt kan vi mene mangt om, men spørsmålet da er vel først og fremst om Karlsson lykkes i å skape det samme kravlende, grufulle mørket som ekteparet Andhoril gjør på sitt beste? Svaret er faktisk ja!

«Det levende mørket» er ikke bare en mørk krim. Den er tjæredryppende beksvart. Den setter seg behagelig til rette i godstolen langs den ytterste randsonen av

nordic noirs aller mest grusomme historier, og med et tydelig nikk til Stephen King. Du vet ... Der hvor ondskaperen springer ut som en svart rose i halsen på leseren og kveler deg langsomt side for side mens de sylskarpe tornene river halsrøret til blods.

Så kan vi gjerne si at både Stephen King og Lars Kepler har enda flere detaljer hentet fra skrekksjangeren, et enda dypere og mer diffust mørke, og gjerne enda et hakk mer detaljrike skildringer, men dette er nært opptil, Ørjan. Veldig nært.

Her er det nesten et tosifret antall drepte. De fleste på bestialsk vis. Vi snakker buksprettinger, tarmkveling, partering, og

slakteroppheng. Når åsteder og funnsteder gjerne er søppelanlegg og nedlagte grisefjøs med sydende gjødselsbinger som bonus, ja da skal en ha både mage og gode nerver for å tåle det.

Med det sagt, så er dette den klart mest spennende boka i serien så langt. Denne legger du ikke fra deg om du så ser atomsoppen reise seg i horisonten utenfor stuevinduet ditt.

Karlsson bruker alt han kan av thrillerhåndverket i å bygge en ekstremt spennende historie. Krevende, med mange tråder som spinner inn i hverandre og flere synsvinkler enn det som sunt er, men herre fred for en gyser av en bok dette er.



Forfatter Geir Tangens bøker:

"Maestro" (2016), "Hjerteknuser" (2017),
"Død manns tango" (2018), "Vargtimen" (2021),
"La alt håp fare" (2022), "Hundredager" (2023)
og "Snøengler" (2025).



Fanget i kollektivet

Tobias Strøm-Blakstad (38) er ute med den psykologiske thrilleren «Terrarium», en klaustrofobisk pageturner om kjærlighet, mistanke og mørke hemmeligheter bak tynne gipsvegger.

Av: Anne Lise Johannessen | FOTO: Agnete Brun

Det begynte med et kollektiv, en pandemi og en snikende følelse av å være fanget. Jeg har spurt Oslo-forfatteren om alt fra dødsfall, tvil til hvorfor man bør være forsiktig med hvem man deler kjøleskap med.

Du bodde selv i kollektiv under pandemien. Hvor mye av boka er inspirert av virkeligheten?

– Hovedfortellingen i "Terrarium" er ren fiksjon, men mange av de mindre episodene som husmøtet hvor man prøver å bli enige om vaskerutiner, nachspiel som går over styr, og en vaktmester som alltid stirret på meg, har jeg hentet fra livet i ulike kollektiver.

Følte du deg selv som et dyr i bur under pandemien?

– Definitivt. Under de lange nedstengningene i Oslo ble et trangt kollektiv svært klaustrofobisk og det var ikke mange steder å flykte når man ville være for seg selv. Jeg er sjeleglad samfunnet er åpnet igjen og jeg har fått mitt eget sted å bo.

Hva er det med kollektiver som gjør dem så perfekte som åsted?

– I et kollektiv bor man veldig tett på andre mennesker man ofte ikke alltid kjenner så godt. Grensen mellom det private og det som er felles er syltynne, og da kan misforståelser og konflikter fort oppstå. Det skaper en paranoid

atmosfære hvor man ikke vet hvem man kan stole på.

Har du noen gang vært redd for noen du har bodd med?

– Heldigvis ikke! Men jeg har hørt noen uhyggelige historier fra venner som har bodd med skumle og tvilsomme mennesker, historier som ofte overgår fantasien.

Hvilken type kollektivbeboer er du selv? Den som lager fellesmiddag, den som unngår smalltalk, eller den som hører alt gjennom veggene?

– En god blanding, vil jeg si. Noen ganger var jeg veldig sosial og deltok i fellesmiddager, brettspillkvelder og filmvisninger.





Andre ganger låste jeg meg inn på rommet med headsettet på for å lese og skrive.

Var det noen i kollektivet som ble litt nervøse da de skjønnte at de kanskje hadde havnet i en thriller?

– Ingen av de jeg har bodd med har heldigvis noe å frykte, annet enn at enkelte var litt slappe på oppvasken!

Forelskelse og død på samme kveld. Hvorfor er kontrasten så effektiv?

– Dette er livets emosjonelle ytterpunkter. Derfor synes jeg det var interessant å prøve å sette disse følelsene opp mot hverandre i løpet av samme kveld og utforske hva slags menneske man blir når man først opplever det ene og like etterpå det andre.

Tror du på kjærlighet ved første blick, eller er det egentlig et lite faresignal?

– Jeg tror det er lurt å trå litt varsomt i møte med plutselige og sterke følelser. Det er lett å bli revet med og ikke ane hvor man ender opp.

Kan man egentlig stole på sine egne minner?

– Egentlig ikke. Forskning viser at hukommelsen vår er svært upålitelig og at vi blander navn og personer, fordreier situasjoner og konstruerer hendelser. Det er vel derfor skrantende hukommelse så ofte blir brukt som et grep i krimfortellinger. Selv velmenende mennesker kan huske feil, og det kan innimellom få fatale konsekvenser.

Hvor langt ville du selv gått for å finne sannheten?

– Jeg tror jeg hadde latt politiet gjøre mesteparten av arbeidet. Jeg er flinkere med fantasi enn fakta, og ville sikkert rotet meg

fullstendig bort i ville konspirasjonsteorier.

Når skjønnte du at denne ideen var mer enn bare en pandemi-fantasi?

– Da jeg glemte å legge meg fordi jeg skrev gjennom hele natten. Da skjønnte jeg at jeg måtte forsøke å fullføre historien og prøve å lage en bok ut av det.

Har du noen litterære forbilder innen krim og thriller?

– Jo Nesbø skrev de første krimbøkene jeg leste og gjorde meg hektet på sjangeren. Ellers har nylig blitt veldig glad i Helene Floods psykologiske thrillere. Fra utlandet liker jeg Scott Smith, Gillian Flynn og ikke minst horrorforfattere som Thomas Ligotti, Ira Levine og HP Lovecraft.

Hva håper du leserne sitter igjen med: gåsehud eller eksistensiell uro?

– Gåsehud. Da har jeg gjort jobben min som spenningsforfatter.

— I et kollektiv bor man veldig tett på andre mennesker man ofte ikke alltid kjenner så godt. ”

Hvis du måtte bodd i et kollektiv med tre fiktive karakterer – hvem ville du valgt?

– Kokken Carmen Berzatto fra serien The Bear, han kunne lagd smakfulle sandwicher til kollektivet, George Costanza, hans nevroser gjør han til verdens morsomste mann, og Sherlock Holmes, i tilfelle noe kriminelt skulle skje og saken måtte oppklares fort.

Når jeg tenker meg om ville dette blitt et svært dysfunksjonelt kollektiv, men det hadde vært interessant i noen uker, i hvert fall!

Og helt til slutt. Hvem bør egentlig være mest forsiktig... Den som flytter inn, eller den som allerede bor i kollektivet?

– Den som flytter inn. Han/hun kjenner ikke til alle de uskrevene reglene som styrer kollektivet og historikken mellom de som allerede bor der. Det er lett å trå feil i ukjent terreng. Det har jeg selv gjort et par ganger!



Foto: Privat

Hvorfor er vi så besatt av TRUE CRIME?

True crime fascinerer som aldri før. I en ny krimserie kombinerer debutanten John Willander Lambrell virkelige, uløste drapsgåter med fiksjon, og gir leserne oppklaring der virkeligheten har latt vente på seg. Serien er allerede solgt til åtte land.

AV: Mathias Lord, Bonnier Forlag

True crime-sjangeren oppsto som en forlengelse av krimfortellingen, men nå ser vi en interessant bevegelse i motsatt retning: En svensk forfatter lar seg inspirere av virkelige, uløste saker og gjør dem om til fiksjon. Dette åpner for flere spennende spørsmål, både om hvorfor sjangeren har fått en så dominerende posisjon i kulturen, og hvilke konsekvenser den kan ha – ikke minst hvordan interessen påvirker andre sjangre.

Konseptet i John Willander Lambrells nye politikrimserie er både originalt og forløsende: Forfatteren tar for seg uløste krimgåter fra virkeligheten, flytter dem til dagens Sverige, og nøster opp i drapene. Første bok,

"Den som vet", tar utgangspunkt i drapet på seks år gamle JonBenét Ramsey i 1996 i Colorado, USA. Les mer om handlingen og den ferske etterforskningsduoen Monica Eurell og Benjamin Krantz på Bonniers nettside.

Forløsende oppklaring

Flere av bokas lesere har trukket fram hvor tilfredsstillende det er å få oppklart en uløst sak fra virkeligheten, selv når det skjer i form av fiksjon. Dette passer godt med undersøkelser som viser at over halvparten av den amerikanske og britiske befolkningen «konsumerer» true crime i ulike format. Noen trekker fram at det er spesielt kvinner som tiltrekkes

gjennom fortellinger med tydelig struktur som både skaper spenning og gir en følelse av kontroll. På den måten står sjangeren i slekt med et annet utbredt, men mer dystert fenomen: konspirasjonsteorien.

Epstein kobles til JonBenét Ramsey

En av flere konspirasjonsteorier rundt Epstein-filene hevder at han var involvert i drapet på JonBenét Ramsey. Selv om dette kun er spekulasjon, illustrerer det hvor sterkt opptatt mange er av uløste drapsgåter og behovet for å få svar. Saken vekker fortsatt spørsmål om hvorfor den aldri har blitt løst, og noen spekulerer på om sannheten holdes skjult.

Lambrell ble selv fascinert av drapet på Ramsey og all spekulasjonen rundt tragedien. Det var dette som fikk ham til å skrive "Den som vet", der han presenterer sin egen teori om hvem som sto bak mordet – en oppklaring leserne kan finne i boken.

av denne sjangeren, fordi den kan gi en følelse av å være forberedt eller trygg, men også mer generelt at true crime gir oss en måte å håndtere uro og bekymringer fra virkeligheten på,



Jørn Lier Horst nominert til Riverton!

"Den siste saken" var den mestselgende skjønnlitterære boken i fjor høst, og nå er den nominert til den prestisjetunge Rivertonprisen.

Den siste saken er den 19. krimromanen om politihelten William Wisting, og serien er enormt populær. Den nyeste boken har toppet både Norli og Arks bestselgerlister for norsk skjønnlitteratur, og ble den aller mest solgte romanen i Norge i fjor høst.

Rivertonjuryen har sagt seg enig med tusenvis av begeistrede lesere og begrunner nominasjonen på følgende måte:

«Etter 18 år i fengsel, slippes drapsmannen Erik Kaplan fri, og

som en av de på Kaplans dødsliste som fremdeles lever, må William Wisting igjen begynne å se seg over skulderen. Samtidig har han travle dager med ansvar for barnebarnet, mens datteren Line er i Sør-Afrika for å lage podkast om den ukjente fortiden til Adrian Stiller - den nye lederen for Cold Case-gruppen i Kripos. Når Wistings gamle sjef dør, viser dødsfallet seg å ha forbindelser til en uoppklart forsvinningssak som nå ligger på nettopp Stillers bord.

På Jørn Lier Horst sitt sedvanlige elegante vis, flettes de ulike plotlinjene sømløst sammen og blir til en spennende, overraskende og smart krim.»

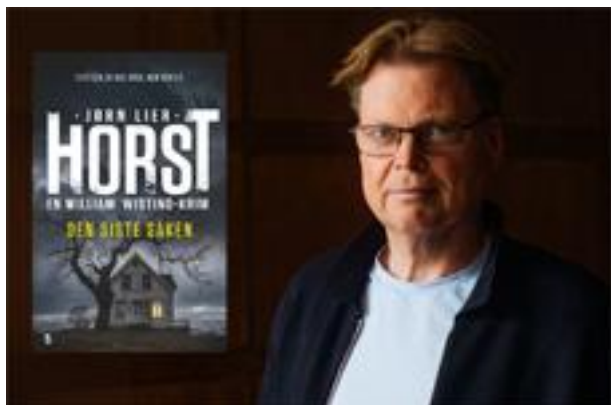
Viktig pris

Forfatteren selv er glad for hederen.

– Å bli nominert til Rivertonprisen er en betydningsfull anerkjennelse. Ideen til Den siste saken springer ut av en erfaring som satte seg i kroppen, og da er det givende å se at boken får en sånn oppmerksomhet, sier Horst.

– Denne erfaringen handler om å få vite at navnet ditt finnes i notatene til en drapsmann som snart skal løslates. Ikke en konkret trussel, bare vissheten om at noen bærer på et nag. For noen ganger handler en kriminalsak ikke bare om det som har skjedd, men om det som kan komme til å skje, utdyper han.

Vinneren offentliggjøres 15. april.



Påskekrim

*Vårens krimbøker fra Bonnier, passer perfekt for årets påsketur.
Her får du oversikten.*

Myriam H. Bjerkli

«Evas skål» — Eldreomsorgens skyggesider utforskes i Sandefjord-krim. Søkelys på grensene mellom omsorg og overgrep.

Kaja Nygård

«Et dypere svik» — Stavanger-krim fra vinneren av «Maurits Hansen-prisen – Nytt Blod» for beste krimdebut.

Viveca Sten

«Benåderen» — krimserien Mor-dene i Åre trollbinder lesere over hele verden og er oversatt til mer enn 40 språk, med over 10 millioner solgte eksemplarer.

Ninni Schulman

«Netter uten daggry» — Ninni Schulmans kritikerroste Siljan-serie finner sted i Dalarna på 1980-tallet. Dermed er det ingen mobiltelefoner eller tekniske dupeditter å spore!

Katrine Engberg

«De uønskede paradiser» — setter punktum ved den bestselgende serien om privatetterforsker Liv Jensen. Bøkene har blitt hyllet av anmeldere for sin psykologiske kompleksitet.

Ulf Kvensler

«La bølgene gjøre resten» — en frittstående thriller inspirert av forlagsbransjen. I Sverige har bøkene hans solgt over 200 000 eksemplarer.

Yrsa Sigurðardóttir

«Så sort som en brann» — denne tittelen har topp 10-status i Tyskland, rettighetene til Black Ice-serien er solgt til et britisk produksjonsselskap, og forrige serie (Freyja & Huldar) ble en islandsk TV-serie vist internasjonalt.

John Willander Lambrell

«Den som vet» – svensk debutant som har skapt en nye politiserte basert på ekte, uløste krimgåter fra true crime-universet, og flyttet dem til dagens Sverige. Originalt konsept og en utømmelig kilde!

Glem heller ikke årets påskekrim på Tv2: **"Mord i Sogn"**. Serien er basert på bøkene til Jørgen Jæger om Ole Vik. Serien hadde premiere 19. mars.

Serien er en slags cosy crime med masse vakre fjord, fjell og eplegårder — men også god plotting og solide karakterer i bønn.

Det er solide prestasjoner av bl.a. Kristoffer Hivju, Eili Harboe og Morten Abel.



JON EWOS RUSLERIER



I dag våger vi oss inn på å rusle rundt Tor-Håkon Gabriel Håvardssens roman «Styggemannen» som kom i 2025. Jeg skriver «våger» siden dette er en grøsser. Og ikke en grøsser av den gamle typen, med antydninger og underforståtte grusomheter. Dette er en grøsser som ikke er for de lettskremte. Til det er det mange svært grafiske skildringer av tortur, død og grusomheter.

TEKST: Jon Ewo

Familien Herman gravlegger sin far etter at han har borte i årevis. De fem barna, med samboere og ektefeller, begraver en tom kiste og drar opp til den enorme herregården som Henry Herman lot bygge.

Det nærmer seg jul og det er nok tanken at de skal feire der. Ikke minst skal de lete etter den enorme gullskatten som Henry gjemte – et eller annet sted – på eiendommen.

Så skjer det mye uventet. Den digre lysekronen detter ned og smadrer julemiddagsbordet. Folk forsvinner. Tre tyver tar seg inn i huset gjennom kjelleren. Folk dør, eller blir borte, eller utsettes for andre horrible styggedommer. Ikke minst er de låst inne og det er koblet strøm til dørhåndtakene og satt opp gitter foran vinduene.

Som man skjønner – dette er hardcore!

Grøssere

Det er skrevet mye om skrekk-litteratur. Kanskje mer enn sjangeren egentlig fortjener. Mye av det bunner i en fascinasjon av litteratur som til og med er mer morbid enn krimlitteratur – en sjanger som beskjeftiger seg med død, frykt, lemlestelse og galskap. Den amerikanske psykologen Ernest Dichter har sagt følgende om sjangeren:

“Horror horrify and fascinate us because it shows us forces out of control. What is horrifying is that the uncontrollable monster is, in many aspects, really ourselves. What is fascinating is that we would not really mind being a little bit out of control every once in a while, if only just to redress the balance.”

Og de som da har sett Alfred Hitchcocks film “Psycho”, husker kanskje Norman Bates berømte

replikk: *“We all go a little mad sometimes. Haven’t you?”*

Stephen King har skrevet om grøss og gru: *«Horror stories almost always put their finger directly on what’s bothering people in the real world.”*

Jeg tror mye av det som sies og skrives er preget av etterpåklokskap eller svært intellektuelle dybdeboringer i litteratur som i hovedsak har vært skrevet for å underholde – på sitt uhyggelige vis. Det er klart at enhver litteratur er preget av sin tid og at man etterpå kan legge inn forståelseslag. For eksempel at Dracula kan handle om undertrykt viktoriansk seksualitet. Eller at den romanen dypest sett handler om at aristokratiet er en vampyr – bokstavelig talt en som suger blod ut av folk, dvs tar pengene deres – og som følgelig må overvinnes og utrykkes.



JON EWO

Jon Ewo har skrevet bøker for alle aldre og i mange sjangere. Han har vunnet en rekke priser. Men i denne spalten med ruslerier skriver han om bøker han har lest.

Den som vil lese hans ukentlige, nye lørdagsrusleri kan gå inn på gruppa «Litterære ruslerier»

Han tar gjerne ruslerioppdrag i biblioteker og leseforeninger.



Gross versus splatter

Skrekkfortellingen hadde levd i et slags vakuum i hundrevis av år – helt til opprøret kom og splitnelsen oppsto. På en måte et slags pønkete opprør fra forfattere som mente at den tradisjonelle skrekkroman var død – i betydningen avfeldig, irrelevant og patetisk.

Dette ble i første omgang uttalt av forfatteren David J. Schow i 1986. Han kalte det nye opprørsbarnet for Splatterpunk. Han sa: *"It's not enough to see the shadow behind the door -- people want to see what's making the shadow, what it looks like and how it comes apart. In splatterpunk, ghosts have given way to serial killers; "Boo!" has been replaced by "yuck!". Things don't go bump in the night – they emit wretched, agonized howls."*

Splatterpønkerne ble latterliggjort og imøtegått av tradisjonelle forfattere. Over tid har de likevel dreid skrekkfortellingen over i nye spor – av og til revitalisert gamle fortellinger, av og til trukket skrekk over i mer realistisk retning. Uansett finnes det nå –

etter min mening – en todeling innen sjangeren – de mer tradisjonelle vs splatterpønkerne. De har hver sin metode for å skape respons hos leseren.

De tradisjonelle jobber med å antyde, fortelle vagere, i mindre grafisk detalj og spiller kanskje på mer underbevisste strenger. De lar leseren skape sine egne bilder oppi hodet, bilder som trigger responsen frykt – i beste fall.

Splatterpønkerne antyder definitivt ingen ting. De slår fast i hver detalj hva som skjer, hva slags smerte som påføres, hvordan det føles og hvordan instrumentene ser ut, hva det stinker og hvilke skrik som skrikes. Man ønsker å trigge en respons av avsky og kvalme. Jo mer du pøser på, jo tryggere er du innenfor subsjangeren splatterpønk.

Jeg husker ikke hvilken forfatter det var, men jeg har lest et sted at noen definerte forskjellen som «horror versus terror».

Håvardsen

Denne forfatteren er etter min mening en splatterpønker. Ikke minst mener jeg at han er en meget god, norsk arvtaker etter Stephen King og Clive Barker. Det er spennende og en drivende fortelling. Ikke for de fleste, men all litteratur kan jo heller ikke treffe alle lesere. Dette traff meg, i alle fall.

Funfacts

- Forfatteren skriver ikke bare bøker. Han er også gravferdsagent.
- Han jobber for større åpenhet om gravferder og døden på plattformer som Instagram, TikTok og Snapchat.
- Han har også skrevet faktaboka «En seksti under – alt om dødsfall, likhenting, forråtnelse og en begravelsesagents liv».



INGER SOFIES ANBEFALINGER

*Inger Sofie Frog Austnes er bibliotekar på Sandefjordbibliotekene.
I denne spalten gir hun to gode boktips.*

Birger Emanuelson: "Anna og kjærligheten"



Er det mulig å stenge for kjærligheten når den dukker opp?

Jeg har lest alt av Birger Emanuelson til nå, en mester på relasjoner av det vonde slaget, men ved å dosere den litt og litt så tåler man smerten underveis. I denne romanen møter vi Anna på 62 år. Hun er en dreven jordmor og en populær kollega som

går overens med de aller fleste i det store sykehusmiljøet. Lite er mer meningsfylt enn å være tett på familier, fødsler og spedbarn. Hun giftet seg tidlig, men mannen døde brått fra henne og Anna kjenner daglig på sorg og ensomhet. Det har blitt mye erfaring fra liv som ikke har gått på skinner. En dag går hun halvsyk på jobb og mister fokus. Det oppstår en alvorlig hendelse som setter henne på sidelinja på jobb og privat i lange tider. Ledelsen forsøker å presse henne til tidlig alderspensjon, men Anna står for det hun har gjort og håper å få løst konflikten på annen måte. Hun har sterkt ønske om å komme tilbake på jobb der hun trives aller best. Dagene er tunge og hun klarer ikke komme seg ut og opp ved egen hjelp. Det er nært å gi opp, men kjærligheten kommer brått med en enorm styrke som også gir fokus for nye muligheter og engasjement for seg selv og andre. Om arbeidsliv, andres liv og sitt helt egne og gode hverdagsliv.

Romanen byr på detaljer og spenning i flere runder etter som Anna åpner opp for nye vennskap og relasjoner. Boka passer for den som liker å lese om mennesker som ligner det virkelige livet, om håp, humor og livsglede. En fin, sår og forfriskende kjærlighetsroman som er vel verd å lese.

Tiden, 2016

Ellen Mette Finsveen : "Kardemommeloven"



Vi trenger feelgood bøker når verden føles og oppleves som det motsatte. Ja, det er ikke ofte jeg tyr til bøker der det er fest hele året, men behovet var der kan du si, så da grep jeg denne og måtte bare lese i ett.

Debutromanen er skrevet som en dagbok av en forfatter som har bakgrunn som både forsker og norsklærer.

Anders har alt av venner, jobb, hus, biler og kjærestere som kommer og går. Livet leves sterkt i søken etter den eneste rette og de sterkeste følelsene, noe Malin fra klassen på videregående ga han. Nå er det ti år siden og Anders kjenner på en utålmodighet. Endelig blir det vår i Oslo. Mennesker trekker ut igjen og fester ut i de lange, lyse timer. Anders møter kompisene, og når han minst venter det står Malin der med verdens fineste øyne. "Og tiden står kanskje stille, men jordkloden snurrer så det er til å bli svimmel av". Malin er i fast forhold og har ikke glemt hvorfor det ble slutt med Anders. Romanen fortsetter med Malin og Anders som hovedpersoner i annet hvert kapittel.

Handlingen er herlig detaljrik med ærlige og såre følelser, så fingrene og historiene møtes på midten og fletter seg i hverandre. Boka har mye dialog som gjør karakterene troverdige og driver historien fremover. Tema er den evinnelige kjærligheten og det å ta valg. Tittelen viser til Torbjørn Egners univers. Klarer tante Sofie eller andre å ikke blande seg inn med vennlige råd og handlinger? Er det mulig å gi slipp på hverandre igjen, eller har kjærligheten flyttet inn? Les og nyt en tidlig vår når verden er vrang og sola lar vente på seg.

Vigmostad & Bjørke, 2014

«BOKPRATEN»

*Hva vil det si å løpe, men aldri komme frem?
"Hamsterhjul" tar pulsen på det moderne livet og samfunnet.*

TEKST og FOTO: **Henriette Lunde**

«Hamsterhjul» er en roman om utbrenthet, ekteskap, tillit og forsøket på å komme seg ut av et hamsterhjul som er i ferd med å løpe løpsk. Dette er min tredje romanutgivelse. Jeg har tidligere utgitt "Et lite paradoks" (2022) og "Kan et hjerte rives i filler" (2024) på Sirkel forlag.

Signe har jobbet i NAV i en årrekke. Hun stiller alltid opp, takler alle oppgaver, hjelper alle, enten det er brukere eller kollegaer, datteren Ellinor, eller Erlend, sovedyret hjemme i rekkehuset. For alle vil ha hjelp, alle vil ha noe av henne. Selv måkene skriker «Ska ha! Ska ha!» Erlend kaller seg kunstner, men blir han noensinne ferdig med et eneste verk? Signe må forsørge familien inntil videre. Men hvor lenge klarer hun dette kjøret? Hun føler

seg fastlåst, både i betongklossen som huser NAV-kontoret og i familien AS. Hvitfrakker dukker opp i kriker og kroker. De mumler truende. Er hun på vei til å miste vettet?

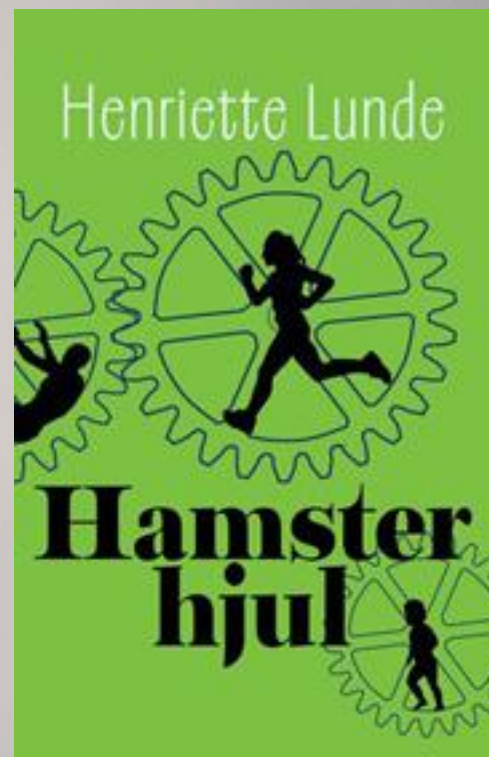
Så rakner forholdet mellom Signe og Erlend. Hemmeligheter avdekkes. Signe bryter sammen og rømmer til faren sin, til den lille øya Røst, mens Erlend må ta seg av Ellinor. Kommer de seg ut av hamsterhjulet?

«Vonde følelser, mentale grums og slam bygger seg opp over tid og legger seg rundt innvollene, hjertet og hjernebarken. Når det endelig renner over, er det for seint å stoppe.»

Det er en slik setning som umiddelbart setter tonen for "Hamsterhjul": en roman som kombinerer svart humor, skarp-

sindig samfunnskritikk og et energisk, pulserende språk som får både kaffemaskiner og NAV-korridorer til å dirre av liv (utdrag fra bokanmeldelse –Litteratur for alle).

Hovedpersonen Signe har jobbet i NAV i en årrekke. Oppgavene blir stadig flere, mer omfattende, mer tidskrevende. Hun står i det, både på jobb og hjemmebane. Henter og leverer i barnehagen, løper fortere, aldri fort nok. Signes samboer, Erlend, er kunstner. Han venter på det store gjennombruddet. Det er mye han vil få gjort, men det meste blir med tanken. Han virrer frem og tilbake, melder seg på kurs i Mindfulness, men føler seg sjeldent som et bedre menneske. Ikke engang shopping gir ham den tilfredsstillelsen han søker.



Å bruke penger han ikke har, gjør det hele verre. Signe, pliktoppfyllende som hun er, forsørger familien, tar hånd om brukere, kollegaer, henter og bringer, holder huset i orden. For Erlend er det nok å være til stede i seg selv, ventende på inspirasjonen. Man kan si at Erlend er en kontrast til Signes strev. De er begge bilder på de ulike rollene vi har innad i familien og i samfunnet ellers. Selv i 2026 kan det være store kontraster i et samboerforhold når det kommer til hvem som gjør hva.

«Stadig oftere har jeg oppdaget denne glipen mellom våre objektive funn og brukernes subjektive oppfattelse. De skriker etter ytelser, etter å få time hos psykologer og psykiatere som kan henge

utfordringene på en knapp, for får du en knapp å henge det på, ja, da feiler det deg noe. Og da er du berettiget til videre stønad. Alle skal ha noe å henge det på, knapp etter knapp, gjerne en hel knapprekke med kombinasjoner av sykdommer og diagnoser, jo flere jo bedre.»

Den typen arbeidsplasshumor, du vet den som forsøker å holde systemet samlet mens hjulene spinner, fanger Lunde med både varme og satirisk brodd. Det er mørkt, men det er også underlig lyst, for Lunde lar leseren merke hvor tett komikken ligger på desperasjonen i et liv som går litt for fort.

Signe fremstår som en av de mest troverdige arbeidshverdagsromanfigurene på lenge: alltid etterskudd, aldri et minutt

til overs, og med en gnagende følelse av å stå i gjeld. Gjeld til samfunnet, til familien, til seg selv. Lunde undersøker hva som skjer når lojalitet og pliktfølelse ikke lenger oppleves som dyder, men som dreneringspunkter (utdrag fra bokanmeldelse – Litteratur for alle).

Jeg har forsøkt å skrive en roman som treffer bredt. En roman som kan vekke gjenkjennelse hos de som har jobbet i NAV eller hos de som har vært brukere hos NAV.

Boka kan også vekke gjenkjennelse hos lesere som opplever at alt går for fort, som kanskje innerst inne skulle ønske at de var litt mer som Erlend. Erlend kan nok oppleves som håpløs. En slags drømmer. En som ikke har

kontroll på noen verdens ting. Så er jo det store spørsmålet; må det være enten eller? Kan vi revurdere livet vårt underveis? Finne det en middelvei.

«Noen tror det er forutbestemt, hvilken retning livet vil ta, om vi går til høyre eller til venstre. Andre mener at vi er vår egen lykkens smed. Det er vanskelig å innrømme hvor mye som er tilfeldig, og hvor mye vi formes av slumpetreff på livets kronglete vei.»

Kan vi lære å sette grenser for oss selv, si at nok er nok? Bli flinkere til å si nei? Tempoet vil alltid ha en grense, selv for de som forsøker å ta igjen seg selv. Å løpe til vi stuper kan bli en dyrekjøpt erfaring. En pris vi i verste fall kan måtte betale for med egen helse.

Å skrive om mellommenneskelige relasjoner, dynamikken i forhold på hjemmebane og jobb, er noe som engasjerer meg sterkt. Hvordan kommuniserer vi? Hva ligger i det usagte?

Alt dette forsøker jeg å få frem i «Hamsterhjul».

Nysgjerrig på boka? Den kan kjøpes i både fysisk bokhandel og på nett. Foretrekker du biblioteket så har den nettopp blitt sendt ut til alle landets biblioteker.

God lesning!

Henriette Lunde bor i Sandefjord. Hun har utdannelse innen pedagogikk og sosiologi. Hun har tidligere jobbet om støttepedagog og miljøterapeut.



BLOTTEREN

Det som skulle være en helt vanlig kveld på byen i Florida, endte med håndjern og en anklage om blotting.

TEKST: Anne Lise Johannessen

Da Tom Egil Skjeggerud fra Sandefjord var førtiseks, bodde han en periode i Florida. En kveld skulle vennegjengen ut på byen. Ifølge Skjeggerud hender det amerikanerne kjører bil, selv om de har drukket noen enheter alkohol. Selv valgte han å la bilen stå igjen på parkeringsplassen, og planen var å ta taxi hjem.

Da vennene hadde kjørt, skulle Skjeggerud ringe etter taxi, men først skulle han innom bilen og hente mobilen. Samtidig måtte han veldig tisse. Parkeplassen var avsides og i den ene enden sto en stor container.

– Bak containeren var et passende sted å tisse før jeg dro hjem, sier han.

Sekunder senere ble alt snudd på hodet. Mens han sto der, hørte han skritt som nærmet seg. Brått tok noen tak i armene hans og la ham i bakken. Det viste seg å være tre politimenn.

– De sa jeg var arrestert for blotting, og at jeg måtte være med i arresten, forteller han.

Han forsøkte å forklare misforståelsen, men de ville ikke høre.

– Trolig mistenkte de at mobilen jeg hentet, var

et våpen, og det var derfor de var så brutale i fremtreden.

I arrestasjonsdokumentet er grunnen oppgitt til offentlig blotting eller seksuelt uanstendig oppførsel synlig for andre.

– Jeg måtte ha på rød fengseldrakt og ble dirigert rundt med vakter som hadde skytevåpen i ryggen på meg, sier han.

Først etter tolv timer ble han løslatt, mot en kausjon på 500 dollar.

– Hadde jeg ikke betalt kausjon, måtte jeg vært der i tre uker i påvente av rettsaken, sier han.

Historien er kanskje spesiell, men den peker også på noe mer generelt. I USA kan det å urinere på offentlig sted få langt mer alvorlige konsekvenser enn mange nordmenn er vant til. Det som for noen oppleves som en uskyldig nødløsning, kan i verste fall bli tolket som blotting.

– Det er nok lurt å tenke seg om en ekstra gang, sier Skjeggerud med et smil.

Se rettsdokumentet her: <https://www.sheriffleefl.org/booking/?id=525839>



Det skjulte dobbeltlivet

Arnar Vik lever et stille liv langt unna offentligheten, men skriver spenningsromaner med høyt tempo og tydelig realisme. Bak pseudonymet skjuler det seg en forfatter som bevisst holder sin egen identitet i bakgrunnen.

AV: Anne Lise Johannessen | FOTO: Privat

Forfatteren bak bøkene «Fiskeørnene» og «Akula» er en helt vanlig Oslomann med helt vanlig jobb. Bak pseudonymet Arnar Vik skriver han spenningsromaner uten sikkerhetsnett.

Fortell kort hva bøkene dine handler om.

– Jeg skriver spenningshistorier med høy adrenalinfaktor og driv fra hjemlige trakter i Norge. Bøkene er de to første i serien der vi følger politietterforskeren Erling Ravnåker og hans kollegaer fra både sikkerhetstjenesten og Forsvaret. Attentat og storpolitisk spill med uventede vendinger sender hovedkarakterene ut på

jakt etter hensynsløse mordere – og det skal være en god dose realisme i hvordan slike politijakter faktisk foregår i Norge.

Fortell litt «Fiskeørnene» og «Akula».

– De er noen skikkelig hensynsløse karakterer i sjangeren action og halsbrekkende spenning. Og vi har å gjøre med minst en skikkelig kald fisk her.

Henter du inspirasjon fra virkelige hendelser, eller er det mest indre landskap?

– Her er det en god blanding. Noe av det jeg skriver er ideer fra nyhetsbildet eller dagdrøm-

mer som dukker opp når jeg rusler gjennom Oslo eller reiser rundt i Europa. «Hva om det eller det skjedde her?» Men flere av karakterene er inspirert av ekte personer, faktisk. Noen av dem vet at de figurerer i bøkene og noen ikke. Ellers så finnes det hendelser i boka som er temmelig tett opp til virkelige opplevelser.

Hvorfor valgte du å skrive under pseudonym?

– Jeg lever et temmelig stille liv, på utsiden av sosiale medier. Arnar Vik gir meg muligheten til å delta på flere plattformer, som for eksempel på [goodreads.com](https://www.goodreads.com)



og med egen hjemmeside. Det at Arnar har sin egen mail-adresse gjør det også lettere å holde kontakten med lesere og forfattere – og ikke minst med Hverdagsnett.no og Hverdagsnettmagasinet.

Hva gir anonymiteten deg – og hva koster den?

– Frihet til å skru av og på forfatteren i meg. I perioder har jeg mye annet fore og liten kapasitet til å bruke tid på skrivning og promotering. Arnar Vik kan også møte opp og gjøre en høytlesing eller et foredrag uten at min egen identitet blir kompromittert. Klart det koster også. Redaktøren min hos Bookea hevet øyenbrynene

når jeg kom inn for en kaffe på første bokprosjekt: «Ikke er du på Facebook, Instagram eller andre sosiale medier og i tillegg skal du skrive under pseudonym? Det kan hende salget vil gå litt trådt...» Og det har han fortsatt helt rett i.

Er det mennesker i livet ditt som vet at du er Arnar Vik?

– Det er etter hvert en hel del folk som vet at jeg er Arnar Vik, men de vet også at jeg ønsker å holde det nogen lunde hemmelig. Tror de fleste synes det er morsomt med et slikt alter ego. Jeg spiller også i et rockeband, også her som Arnar Vik.

Har du noen gang vært redd for å bli “avslørt”?

– Jeg er ikke veldig redd for å bli avslørt. Norge er et lite land, så den som virkelig vil vite hvem jeg er vil nok komme til bunns i saken. Men jeg prøver å holde meg litt «lavt i terrenget» og driver fortsatt ikke med for mange offentlige opptredener.

Kommer det en dag hvor Arnar Vik kan bli et navn – ikke bare et pseudonym?

– Hvem vet? Akkurat nå er jeg veldig komfortabel med Arnar, men jeg har mange bøker i meg – og ikke alle vil være en del av Erling Ravnåker-serien. Kanskje

— Jeg er nok det motsatte av en "rødvinsskribent"

det blir en roman under eget navn i framtida? Hverdagsmagasinet skal være de første til å få vite det, i så fall.

Skriver du annerledes når navnet ditt ikke står på omslaget?

– Jeg skriver nok likt uansett hva slags navn som står på omslaget – eller kanskje ikke? Det må jeg faktisk prøve før jeg kan gi et skikkelig svar. Akkurat nå er det Arnar som skriver på bok nummer tre, så stilen blir nok mye av det samme. Forhåpentligvis enda bedre enn i de foregående.

Du jobber med noe helt annet enn forfatterskap – hva gjør det med skrivingen?

– Både jobb og fritid gir meg masse inspirasjon til skrivinga. Men baksiden med jobben er at jeg ikke har så god tid til å skrive som jeg gjerne skulle hatt. "Fiskeørnene" og "Akula" ble begge skrevet mens jeg hadde permisjon utenlands. Da kunne jeg skrive hele dagen i ukesvis i strekk – og da blir det ikke brudd i tankerekken. Nå bruker jeg uforholdsmessig mye tid på å repetere hva jeg tidligere har skrevet for at historien ikke skal bli «hullete».

Hvordan ser en vanlig dag ut før skrivingen begynner?

– Jeg er nok det motsatte av en «rødvinsskribent». Lang god frokost, ei stor kanne kaffe og total stillhet er rammene for at tastaturet knytter i vei av seg sjøl. Skriver fram til lunch, tar en tur ut for å lufte hodet og så er det skriving fram til middag. Rødvinen sparer jeg til kvelden.

Hender det at jobben din gir ideer – eller må du holde de to verdenene strengt adskilt?

– Tidligere jobber har gitt ideer og inspirasjon. Det er også her jeg har opparbeidet kompetanse på noen av fagfeltene som kommer fram i boka. Jeg har lest mange bøker opp gjennom tida der jeg har tenkt at «dette er jo bare urealistisk oppspinn», så det er bedre å skrive i sjangeren sjøl, så føles det mer ekte for leseren.

Har du noen gang tenkt: Dette går ikke lenger. Jeg må velge?

– Enn så lenge er forfatterskapet såpass lite innbringende at det ikke har vært i tankene mine. Men ønsket om å skrive mer er der hele tiden. Håpet er at jeg en dag i framtida kanskje kan selge nok bøker til at det åpner seg et reelt valg. Det hadde vært fenomenalt.

Hvordan er det å gi ut bøker uten et forlag i ryggen?

– Veldig lite inntektsgivende, men jeg eier både kunsten og rettighetene. Jeg hadde dialog med et av de store forlagene rundt utgivelsen av "Fiskeørnene". Det ble mye fram og tilbake rundt det kunstneriske og at «vi gjerne vil ha litt mer av det og mindre av det». Endte på at jeg stoler på meg selv og bevarer boka sånn som jeg selv mener den holder best. Skulle gjerne hatt markedsføringsdrahjelpen fra forlagene, men jeg har sakte, men sikkert fått solgt snart 400 bøker, noe som er langt over hva jeg hadde håpet på. Folk liker tydeligvis bøkene mine likevel.

Hva har vært tøffere enn du trodde?

– Det har vært veldig tøft å få anmeldelser. Jeg har jobbet mye med å sende rundt eksemplarer og skrive mail til bloggere og avisredaksjoner. Når jeg endelig fikk noen til å skrive om bøkene gjorde det et direkte utslag på salget. Skulle gjerne sett at lesere som kjøper bøkene også hadde vært flinkere til å gi stjerner og kommentarer i nettbutikkene. Det er tøft å skaffe publisitet.

Hva har vært mer frigjørende?

– Det som er frigjørende, er at jeg eier hele prosessen. Jeg kjøper de tjenestene jeg trenger, sånn som korrekturlesing, design av bokomslag, trykking og annet som trengs. Det er mitt produkt og jeg kan gjøre hva jeg vil med bøkene. Jeg har også fått oversatt begge bøkene til engelsk og publisert dem på amazon.com uten å måtte gå i dialog med et forlag om prosessen. Og det er frigjørende at det er Arnar Vik som holder i det hele som frontfigur.

Føler du at kvalitet og synlighet henger dårlig sammen i dagens bokmarked?

– Tja. Det er mye litteratur som har god kvalitet som kommer gjennom forlagene, naturlig nok, men mer og mer blir gitt ut av indieforfattere. Det sier seg selv at det er mye gull her også, som ikke blir plukket opp. Forlagene er opptatt av salg- og kjendisbøker selger. Her er det mye lavkvalitet. Akkurat nå lages det film av ei norsk bok som er gitt ut på et norsk forlag – og den boka var noe av det dårligere jeg har lest i spenningslitteraturen da den kom. Faktisk var den en god inspirator til å begynne å skrive sjøl – etter mottoet «Hvor vanskelig kan det være?» Mye tilfeldigheter her. Har du et navn eller kjenner du bransjen er det lettere å få ut boka di.

Hva gjør det med motivasjonen å skrive når markedsføringen i stor grad er opp til deg selv?

– Jeg elsker å fortelle historier. Skriver fortsatt mest for å underholde meg selv, men det hadde vært gøy om bøkene hadde tatt av og Netflix ringer på døra en dag. Men nei, jeg er like motivert til å skrive.

Har du fått en tilbakemelding som virkelig har satt seg?

– Jeg venter i spenning. Alt for lite tilbakemeldinger til nå. Diskusjonen med forlaget rundt den første boka var likevel veldig verdifulle for meg. Alle trenger et nytt blikk på produktet sitt, ellers ser man seg blind på sin egen måte å gjøre ting på.



Noe annet du vil si?

– Jeg vil si tusen takk for at jeg får sjansen til å fortelle litt om skrivingen min her i magasinet. Jeg gleder meg alltid til forfatterintervjuene og koser meg med bladet. Mye inspirasjon i anmeldelsene her også, som gjør at jeg leser mer enn jeg strengt tatt bør. En god blanding av gode anmeldere.

Skulle gjerne hatt magasinet på papir, faktisk. Veldig god lektyre på hytta.

Når Arnar Vik er klar med neste bok "Proxy" – om litt, håper jeg at jeg kanskje kan lese anmeldelsen her hos deg.

Boktips fra

Krimdronninga på Nannestad

TEKST: Unni Breen Vinge

"Ulvestuen" av Jan-Erik Fjell

Magnus Torp har kjøpt ny bil i Trondheim. Siden det er så langt å kjøre hjem tar han med seg Anton Brekke. Da de stopper for å lade bilen på Rena ser Anton et kjent ansikt. "Det er ikke ofte man ser igjen en person som man har arrestert for drap", sier han til Magnus da de kjører videre. Han forteller om sin andre sak etter han begynte i Kripas. I 2002 blir Susanne Leander funnet myrdet. Anton reiser til Kristiansand sammen med sin mentor Harald Uteng for å etterforske saken. Susanne var en 22 år gammel student som ikke var så uskyldig som andre trodde. Det skiller seg ut to mistenkte. En av mennene er litt mer enn vanlig opptatt av ulver. Vi følger også Antons ekte-skap som halter litt for tiden.

Takk Jan-Erik Fjell du skriver alltid spennende om helten vår Anton Brekke.



"Stille grender" av Martin Baldysz

Da har jeg oppdaget en ny forfatter Martin Baldysz.

Året er 1902. Etterforsker Johan Ryer og søsteren Sonja reiser til den avsidesliggende Mardalen for å oppklare mordet på ungjenta Hedda Fosen. Hun er datter til storbonden i dalen. Faren til Hedda begraver sin datter før noen får se henne.

Johan og søsteren blir innkvartert på hotellet i dalen og møter etterhvert innbyggerne. Bygda er mørk og til tider uhyggelig med sin svarte skog og det som skjuler seg i tåken.

Slektsfeider, uvennskap og sjalusi råder og så skjer et nytt mord på en ung pike. Mordet er redselsfullt. Noe ondt er sluppet løs, sier folk.

Boken suger deg innover i handlingen, mørk og uhyggelig. Gjett om jeg har kost meg... en skikkelig Unni-bok. Håper å møte Johan og Sonja igjen.



"Det levende mørket" av Ørjan N. Karlsson

Ørjan N. Karlsson skriver bare spennende bøker. Politietterforsker Jakob Weber og hans kolleger ved Bodø politistasjon får en uhyggelig sak "i fanget".

På samlebandet ved Osiris avfallsanlegg dukker det opp en arm og siden en torso. Likdelene tilhører en kvinne. Samtidig rykker politiet ut til en som forteller han har støtt på en mann i skogen, som han beskriver som fullstendig forrykt. Mannen har kniv og forsvinner plutselig.

Det rulles også opp en historie fra fortiden om to menn som forsvant i løse luften. Et sted i bakgrunnen finnes det et menneske som ikke skyr noenting.

Så forsvinner Jakobs kollega, Fine. Det blir en forrykende slutt på boken. En liten detalj i boken gir meg håp om at det blir flere bøker om Jakob Weber og hans kolleger.



Unni Breen Vinge (75) har jobbet som bibliotekar på Nannestad bibliotek i 34 år. Nå er hun pensjonist, men jobber der fortsatt. På folkemunne kalles den fargerike dama for **Nannestads krimdronning.**

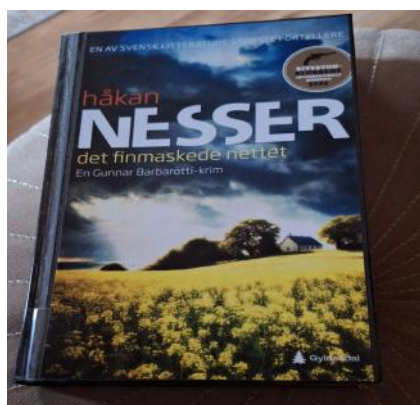
TEKST: Unni Breen Vinge

"Det finmaskede nettet" av Håkan Nesser

I denne boken sitter Barbarottis gamle sjef, politikommisær Asunander, i et bofellesskap for eldre i Visby på Gotland. Han skriver om en tretti år gammel forsvinningsak. Kvinnen som forsvant ble aldri funnet. Gunnar Barbarotti og kjæresten, Eva Backman, flytter til Gotland, etter at de har pensjonert seg fra politiet. Asunander søker hjelp fra paret og av ren nysgjerrighet lar de seg rive med av dette mysteriet. Saken viser seg å være komplisert og fører med seg stor fare for de som forsøker å oppklare den. Replikkene mellom Barbarotti og Backman er som vanlig helt herlige og av og til må jeg lese de om igjen for de er så bra.

Boken ender i en spennende jakt på personen som står bak det hele. Nesser sier at dette er siste bok om Barbarotti og Backman.

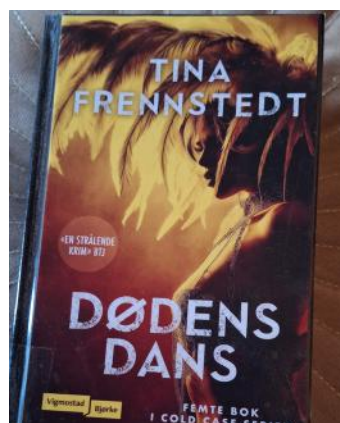
Dere vil bli savnet. Jeg elsker Håkan Nessers bøker.



"Dødens dans" av Tina Frennstedt

Dette er femte bok i Tina Frennstedt Cold Case-serie. Boken foregår i det glamorøse dragmiljøet. I 2012 blir dragshowstjernen David Lundstrøm funnet drept i sitt eget hjem. Drapet er usedvanlig brutalt og det virker som det ligget et enormt hat bak gjerningen. Tolv år senere blir saken gjenåpnet av kriminalbetjent Tess Hjelmarsson og hennes kollega Marie Erling. Det har dukket opp nye spor i saken og det skal også lages en podcast om den gamle saken. Det viser seg snart at noen ikke vil at drapet skal oppklares og nye mord følger. Vi følger Davids venner i dragmiljøet og oppdaget at det ligger hendelser i fortiden som morderen helst ser ikke vil at skal komme fram i lyset. Tess oppdager snart at noen vil henne til livs.

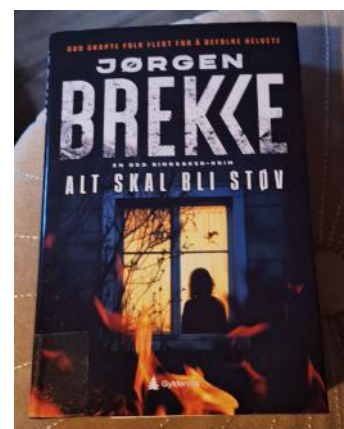
Tina Frennstedt skriver knakende godt og jeg gleder meg alltid til å lese hennes bøker.



"Alt skal bli støv" av Jørgen Brekke

Singsaker er pensjonist og er hjemme med datteren Anne. Han og datteren tilbringer noen dager på hytta i Oppdal og oppdager plutselig at nabohytta brenner. Det er ingenting han kan gjøre for å hjelpe. Eierne, mor og barn, er brent inne og faren blir funnet skutt med sin egen pistol, noe som ser ut som et selvdrap. Men Singsaker føler at noe skurrer og oppretter sin egen etterforskning. Han får hjelp av bibliotekaren Siri Holm. Så brenner det igjen og denne brannen ligner mistenkelig på saken som akkurat etterforskes. Historien fører fram til mennesker med mørke og forbudte drifter. Ikke les hvis du er alene i mørket på hytta. Sitt i tilfelle i solveggen.

Drivende godt skrevet (som vanlig), Jørgen Brekke. Er det lov å håpe at Singsaker ikke forsvinner?





Bokinspirator

LIV GADE



"En lykkelig slutt"

av Anne Louise Morseth

Aschehoug, 2025

Det finnes små mirakler. Hør på dette: Da forfatteren av denne boken måtte gå som redaktør i Gyldendal, grunnet nedbemanning, sendte hun et bokmanus til konkurrenten Aschehoug. Det var smart. Manuset ble solgt til fem land, Danmark, Sverige, Tyskland, Nederland og Finland, før boken overhodet var utgitt. Denne ble årets romance-snakki

på bokmessen i London, og fikk en femmer av VG.

Anne Louise er sta og energisk. Og det er så kult, når man kan snu en så kjip situasjon til suksess.

Romance-sjangeren er gigantisk internasjonalt, og har tatt av på Tik-tok, men i Norge finnes det knapt en eneste romance-forfatter.

borg går viralt ut på Tik-Tok, og utfordrer ham. Hun er energisk, morsom og verbal. Hun er så annerledes enn alt han har møtt.

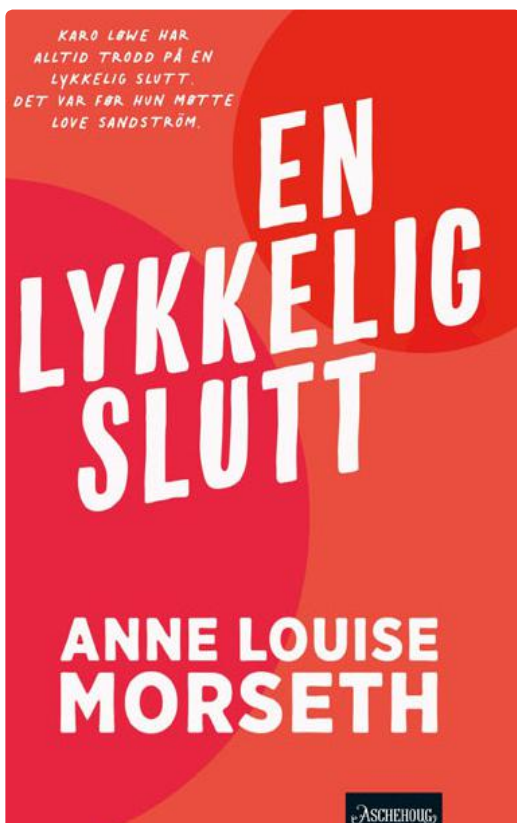
Jeg lover at dette blir gøy, og jeg lover at det blir hett. Du blir varm både her og der. Steike for ei bok!!

VG gir terningkast fem, og sier «Norsk litteraturs heteste.»

Dagbladet sier: «Rett og slett en smart bok, rått og sanselig»

Og den ble «Ukas bok» i Klassekampen!

Og jeg sier: «Den er annerledes. Dette er gøy og sexy, og veldig utfordrende. Du blir sugd inn i boken, og kommer ikke ut igjen, før siste side er lest»



Handlingen er lagt til forlagsbransjen, og det liker jeg. Vi møter Karo Løve som skriver ungdomsbøker med lykkelig slutt. Hun skal krysses med den litterære Knausgårdaktige verdensstjernen Love Sandstrøm. Det er det anerkjente Forlaget Borregaard i København som får ideen: Løve og Love, som er to motpoler, skal skrive en kjærlighetsoman sammen. Det som i romancesjangeren kalles spice!!

Love Sandstrøm synes hele ideen er idiotisk, men blir nysgjerrig når Karo under bokmessen i Gøte-

Bokinspirator Liv Gade, fra Sandefjord, holder bokkvelder hjemme hos folk, eller på offentlige arrangementer.

Kontakt Liv på mail: liv@livgade.no – eller mobil: 473 02 235.

"Krigsseilerdatteren" av Kristin Remøe

Liv forlag, 2026

Kristin Remøe er opprinnelig fra Sandefjord. Nå bor hun på Fornebu, og litt i Paris. Hun er samboer med Petter Wettre, som er en berømt saksofonist.

Dette er Kristins tredje bok, og etter min mening, hennes beste. Den er spennende.

Nå skal jeg komme med en oppsiktsvekkende nyhet, hold dere fast. 10% av alle barn i verden har en annen far enn den de tror. Er det mulig?

Vi skal til Liverpool, hvor vi møter Ada, tidligere rektor, nå pensjonist. Smart, høyreist, bra dame med stor rettferdighets sans.

Akkurat nå er livet vanskelig. Hun sitter ved dødsleie til sin elskede barnepike.

Jeg leser rett fra side 8:

«Ada tenker at Debbies liv må ha vært godt. Barnepike og husholderske for foreldrene hennes, fabrikkdirektøren og hans frue, med bare et barn å se til. De bodde i et flott, hvitt hus med stor hage på Liverpools beste vestkant. Alt var på stell.»

Men Debbie har noe viktig hun må si, før hun forlater denne

verden. Hun strever, men så kommer det:

«Din far var ikke din egentlige far. Din biologiske far var en norsk krigsseiler, og du Ada – er datteren hans. Han heter Alexander Sigvaldsen. Du kan få mer informasjon ved Hestmanden i Kristiansand, Norge. Og jeg... er din mamma»

Ada er sjokkert, fortvilet og sint. Hun vet plutselig ikke hvem hun er.

Hestmanden er et Krigsseilermuseum i Kristiansand, et minnesmerke over krigsseilerne. Et viktig monument over sjøfolk som kjempet for Norge.

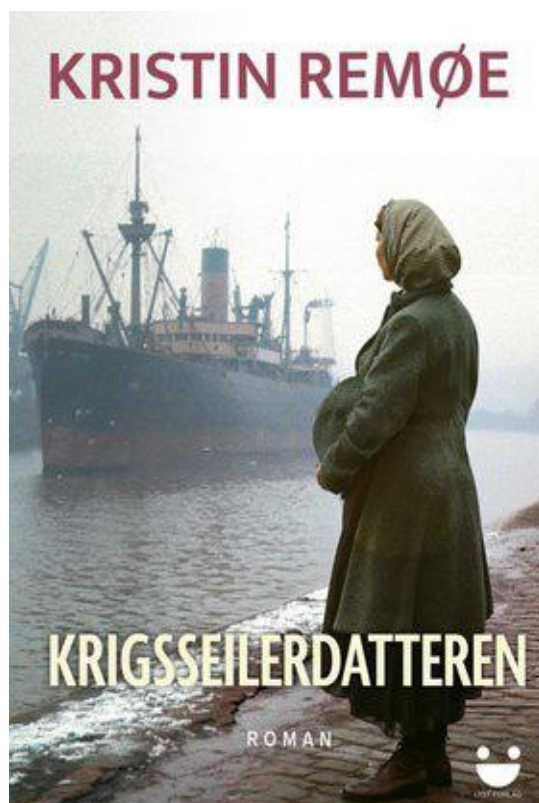
Ada er handlekraftig. Hun må reise til Kristiansand. Der treffer hun Kaitlyn eller Kai, som hun kaller seg, et energisk vesen med rosa hår, oppsatt på en merkelig måte. Ada får assosiasjoner til «My little pony»

Kai jobber i resepsjonen, og utrolig nok, hun kjenner Alexander. Er det virkelig mulig?

Kai forteller at han nå bor på Framnes eldresenter i Sandefjord.

Det første møtet mellom far og datter blir litt anstrengt kan man vel si. Alexander tror hun er en svindler, og jager henne ut.

Og nå har jeg ikke tenkt å si mer, men jeg lover at denne boken er overraskende, velskrevet, tabubelagt – og veldig god.



Øivind H. Solheim:

Å vere menneske i algoritmane si tid

Eg vart fødd i ei verd utan datamaskiner.

Då eg vaks opp, fanst det ikkje internett, ikkje smarttelefonar, og ikkje kunstig intelligens. Informasjon reiste langsamt. Brev kunne bruke ei veke eller meir på å kome fram. Ville ein lære noko nytt, måtte ein gå til biblioteket og leite etter bøker.

I løpet av mi eiga levetid har verda endra seg dramatisk.

I dag kan ein maskin skrive ein tekst på få sekund. Kunstig intelligens kan analysere enorme mengder data, kjenne att mønster og produsere språk som liknar menneskeleg tanke.

Vi lever midt i ein av dei største teknologiske revolusjonane i historia.

Det er nettopp dette eg prøver å forstå og skrive om.

Gjennom romanar, essay og refleksjonar forsøker eg å stille eit grunnleggjande spørsmål:

Kva vil det seie å vere menneske i algoritmane si tid?

Teknologi er ikkje det største spørsmålet

Det er lett å bli fascinert av sjølve teknologien. Kunstig intelligens utviklar seg raskt, og mykje tyder på at slike system vil spele ei stadig større rolle i samfunnet vårt.

Men etter å ha sett verda endre seg gjennom fleire tiår, har eg kome til ei enkel erkjenning:

Den største utfordringa i vår tid er ikkje teknologisk. Ho er menneskeleg. Maskiner kan analysere informasjon, men dei kan ikkje ta ansvar for verda dei er med på å forme. Dei kan berekne sannsyn, men dei kan ikkje kjenne sorg, kjærleik eller moralsk tvil.

Desse erfaringane er kjernen i det menneskelege livet.

Romanar om mennesket i ei ny tid

Mange av tekstane og romanane mine krinsar rundt dette temaet.

I romanen "The Man Who Stopped Aging" følgjer vi ein mann som prøver å forstå korleis han kan leve eit langt liv med mening.

I romanprosjektet "The Algorithm Generation" undersøker eg eit anna spørsmål: kva skjer når algoritmar begynner å forstå menneskeleg åtferd betre enn vi sjølve gjer?

Samtidig skriv eg også om dei nære relasjonane mellom menneske. Romanen "Kvite løgner" utforskar korleis til-lit, sanning og små løgner kan påvirke eit liv og eit fellesskap.



THE ALGORITHM GENERATION

Historia viser kor sårbare relasjonar kan vere – og kor viktig openheit og ansvar er mellom menneske.

På den måten handlar både dei teknologiske og dei meir intime forteljingane mine om det same grunnleggjande spørsmålet:

Korleis kan mennesket halde fast ved fridom, ansvar og verdigheit i ei verd som stadig endrar seg?

Ei stemme frå to tidsaldrar

Eg tilhøyrer ein generasjon som har opplevd to heilt ulike verdsbilete. Eg vaks opp i ei analog tid, der kunnskap var knytt til bøker, lærarar og langsame prosessar. Seinare har eg sett den digitale revolusjonen endre nesten alle sider av samfunnet.

Denne erfaringa gir eit spesielt perspektiv. Vi kan sjå både kva teknologi kan skape, og kva han ikkje kan erstatte.

Kva kan ikkje maskiner erstatte?

Kunstig intelligens kan bli eit svært kraftfullt verktøy. Han kan bidra til betre medisinsk forskning, meir effektiv energibruk og nye former for kunnskap.

Men det finst noko som framleis høyrer til det menneskelege livet:

- ansvar
- kjærleik
- mot
- visdom
- leiting etter mening.

Desse eigenskapane kan ikkje programmerast fram. Dei veks fram gjennom livserfaring.

Ein forfattar som prøver å forstå tida

Gjennom mange år har eg skrive romanar, artiklar og essay om mennesket og samfunnet. I dag handlar mykje av skrivinga mi om å forstå kva slags verd vi er i ferd med å skape.

Kunstig intelligens kjem til å forme framtida vår. Men framtida blir ikkje avgjort av maskiner. Ho blir avgjort av vala vi menneske tek.



Øivind H. Solheim er forfattar og essayist. Han debuterte som romanforfattar i 1978 og har sidan skrive fleire romanar og sakprosaetekstar på norsk og engelsk. I dei seinare åra har han særleg arbeidd med tema som aldring, teknologi og mennesket si rolle i ei verd prega av kunstig intelligens.

Gjennom skrivinga si ønskjer han å utforske eit grunnleggjande spørsmål for vår tid: Korleis kan vi halde fast ved det menneskelege i ei verd som blir stadig meir styrt av algoritmar?



In a world where the pursuit of eternal youth dominates scientific inquiry, *The Man Who Stopped Aging: The Legacy of Eternity* by Øivind H. Solheim offers a profound exploration of the human condition, weaving together themes of love, loss, and the relentless quest for meaning.

Meet William, a man on the brink of his ninth decade who dares to venture into uncharted existential territory. With scientific advancements at his fingertips, he discovers a way to halt the aging process, plunging him into a journey that challenges the very fabric of life and death. As William navigates this new realm, he reflects on the complexities of human existence and the profound impact of his relationships.

Through the pages of this compelling novel, Solheim invites readers to ponder the timeless questions of what it means to live a fulfilling life. How do our actions shape the legacy we leave behind? Can the pursuit of immortality provide the answers we seek, or does it only complicate our understanding of what it means to be human?

The Man Who Stopped Aging is not just a story of scientific discovery; it is a narrative that delves deep into the emotional and philosophical landscapes of its characters. From the poignant reflections on love and loss to the exhilarating possibilities of eternal life, Solheim's masterful storytelling captivates and inspires.

Join William on an unforgettable adventure that transcends the boundaries of time and space. Discover the enduring power of love, the resilience of the human spirit, and the intricate mosaic of life that makes each moment precious. This hardcover edition is a testament to Solheim's profound insight and literary prowess, offering readers a timeless journey into the heart of what it means to be truly alive.

THE MAN WHO STOPPED AGING

ØIVIND H. SOLHEIM

THE MAN WHO STOPPED AGING

THE LEGACY OF ETERNITY





Billig og effektivt skrivekurs



Skrivekurs med Unni Lindell

Bli med Unni Lindell inn i hennes skrive-univers og gjør forfatterdrømmen din til en virkelighet. I løpet av 14 digitale leksjoner deler Unni sine ærlige skrivetips med deg og forteller deg hva du trenger å vite for å komme i gang med skriveingen.

Kun kr. 899 for 12 måneders tilgang.

"Jeg er stolt over alle som har fått utgitt bok etter kurset" – Unni Lindell

Noen tilbakemeldinger på kurset:

"Kjempebra kurs! Noe helt annet enn de andre skrivekursene jeg har tatt. Enormt inspirerende!" Anne Lise

"Dette kurset er å anbefale på sterkeste! Her får du god kunnskap og innsikt for en rimelig penge og min deltagelse endte i utgitt bok! "Vi kan ikke og vi skriver", sier Unni. For den som vurderer å skrive – løp og kjøp." Kent Robert

"Tusen tusen takk Unni Lindell 🐦 for ditt supre skrivekurs ● jeg har lyttet og sett deg i dine leksjoner 👍 tok sjansen og sendte inn min halvferdige ungdomsroman til flere forlag. Nå har jeg fått positiv tilbakemelding fra Calidris forlag ●" Gro



Tilgjengelig på fraxx.no